

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Θ. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ

Ἰατροῦ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ - ΠΟΙΗΤΗΣ

ΚΟΤΥΣ Ο Ε΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Τὸ ὄνομα Κότυς ¹⁾ φέρουσι πέντε βασιλεῖς τῶν ἀρχαίων Θρακῶν, τῶν ὁποίων ἡ καταγωγή ἀνάγεται εἰς τὸν Εὐμόλπον ²⁾, τὸν μυθικὸν ἥρωα τῆς ἀρχαίας Θράκης. Τούτων Κότυς ὁ Ε΄, ἀκμῆσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος, θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν ³⁾ καὶ ὁ μόνος ἐστεμμένος ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.

¹⁾ Ἀρχετοὶ βασιλεῖς τῆς Θράκης φέρουσι τὸ ὄνομα Κότυς, τὸ ὁποῖον ἦτο λίαν διαδεδομένον εἰς τὰς μεγάλας ἰθαγενεῖς οἰκογενεῖας τῆς Θράκης. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος διατείνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ Ὑγῆδος π. Χ. αἰῶνος βασιλικὸς τις, φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐβασίλευε τῆς Μοισίας καὶ ὅτι εἶχε στείλει εἰς τὸν Ἀλυάττην, πατέρα τοῦ Κροίσου, ἐλκεῖν τινα ὁμάδα ἐκ τῶν ὑπηκόων του (Θερμ. I, 23). Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο δὲν εἶχε βεβαίως οὐδέναν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ προσφέρῃ μίαν ψευδῆ ἱστορικὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῶν Μυσῶν τῆς Μ. Ἀσίας πρὸς τοὺς Μοισοὺς τῆς Θράκης, ἰδεῖν γεννηθεῖσαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς συνηχίσεως τῶν δύο λέξεων.

Τὸ ὄνομα Κότυς ἔφερον ἐπίσης καὶ δύο ἄλλοι βασιλεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλαυδίου (Τακίτου Annal. XI, 9) καὶ ἄλλος τοῦ Βοσπόρου, ἀδελφὸς τοῦ Μιθριδάτου (αὐτόθι, XII, 15, 18).

²⁾ Ὑπὸ τὸ ὄνομα Κότυς ἡ Κοιτιτὸ ἐλατρεῦτο θρησκικὴ θεότης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία πλήρως ἡδονῶν καὶ ἀκολασίας εἰσῆχθη ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας. Ἐξ Ἑλλάδος μετεδόθη ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοτύτις ἢ Κοτύττια. Ἡ λατρεία τῆς εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ ὅπως καὶ τῆς Φρυγικῆς Κυβέλης, γινομένη ἐπὶ τῶν ὁρέων μετὰ θορύβου καὶ βαρυκοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ δὲ τελοῦντες αὐτὰ ἐκαλοῦντο Βάλται, ἐνεκα τῶν καθαρμῶν τοὺς ὁποίους μετήρχοντο.

³⁾ Ὁ Εὐμόλπος ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, αἰοῦς καὶ πολεμιστῆς συγχρόνως. Κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγε τὰ Ἑλεσίνια μυστήρια πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου (Ὅμηρ. Ὕμνος εἰς Δημήτραν, 154 καὶ 176). Οἱ δ' ἀπόγονοι αὐτοῦ ὀνομαζόντο Εὐμόλπιδαι, ἔχοντες τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς τελέσεως αὐτῶν.

⁴⁾ Ὁβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου, Βιβλ. II, 9

Απόσπασμα ἐκ τῶν Ὁρακίωνων ἐπιστολῶν τοῦ
Σαλῶτος Κένθεον τοῦ 1927

ΚΟΤΥΣ Ο Α'

382—351 π. Χ.¹⁾

Κόνυς ὁ Α', βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν, διεδέχθη τὸν πατέρα του Σεύθην²⁾ περὶ τὸ 382 π. Χ. Ἦτο γνωστότατος εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον. Μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ χρυσοῦ στεφάνου καὶ παρέσχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀθηναίου πολίτου. Ἐν τούτοις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πολλάκις ἦλθεν εἰς ῥῆξιν, διότι οὗτοι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Κατ' αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐπολέμησε πρὸς αὐτόν. Τέλος ὁμως συνεμάχησε μετὰ τοῦ Κόνυος καὶ τὸ 382 ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε υἱὸν τὸν Μενεσθέα³⁾.

Καθ' ἣν ἐποχὴν Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος κατήρθωσε νὰ δηλώσῃ τὸ Δεῖγμα⁴⁾ τοῦ Πειραιῶς, αἱ δὲ Ἀθῆναι ἐκινδύνειον νὰ χάσωσι τὰς σπουδαιότερας τῶν κτήσεών των, ὁ Κόνυς ἐπωφελέσθη τῆς περιστάσεως ταύτης ὅπως παγιωθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Ἰφικράτους. Οἱ Ἀθηναῖοι τότε χάριν τῆς ἐξουσιώσεως τοῦ γοήτρου αὐτῶν καὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἐν Θράκῃ ἀτυχιῶν, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν κατάλυσιν τοῦ Καλλιστράτου, στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσωσι κατ' αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπέστειλαν τὸν Αὐτοκλῆ, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ γενναίως κατὰ τοῦ Κόνυος. Οἱ στρατηγοὶ διεδέχοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι τῶν προκατόχων των. Ὁ Τιμόμαχος, γυναικάδελφος τοῦ Καλλιστράτου, ἠναγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ καταλίπῃ ἅπασαν τὴν χερσόνησον. Οὕτω δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Σηστός, ὁ κυριώτερος σταθμὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Κόνυος τῷ 360 π. Χ.⁵⁾ Τὸ δ' ἐπὶ ἔτος, ὁπότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐνδρίσκοντο εἰς προστριβὰς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, κατέλαβεν ἅπασαν τὴν χερσόνησον.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Κόνυς ἐδολοφονήθη ἀρχομένου τοῦ 359 π. Χ. (Ὀλυμπ. 105, 1) ὑπὸ τοῦ Πείθωνος καὶ Ἡρακλείδου, ἀδελφῶν ἐξ Αἴνου, ὁ θάνατός του ἐχαροποίησε τοὺς Ἀθηναίους, οἱ δὲ φονεῖς του ἐξυμνήθησαν ὡς ἥρωες τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐεργέται τῶν Ἀθηνῶν⁶⁾.

¹⁾ Κατὰ τὸν Droysen ὁ Κόνυς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 380—357 π. Χ. (Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετάφρ. Ἱ. Πανταζίδου, σελ. 449 ἐν ὑποσημείωσει).

²⁾ Ὁ Σεύθης διεδέχθη τὸν θεῖόν του Σιτάλκην περὶ τὸ 424 π. Χ. Περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

³⁾ Κορνηλίου Νέπωτος, Βίος Ἰφικράτους β. Δημοσθένους κατὰ Ἀριστοτ. 156.

⁴⁾ Δείγματα ἐξαλογνόντο καὶ τὰ δείγματα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὸ δημόσιον κατάστημα, ὅπου ἐξετίθεντο αὐτά. ⁵⁾ Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκράτους. 158.

⁶⁾ Κατὰ τὸν Πλούταρχον οἱ φονεῖς τοῦ Κόνυος δὲν ἦσαν τυχαῖοι. Οἱ δύο Αἰνί-

Πρὶν ἢ ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κότυος Κερσοβλέπτης¹⁾ κατώρθωσε βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τολμηροτάτου στρατηγοῦ Χαριδήμου²⁾ νὰ ἐδραιωθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰφικράτους συνεδέθη καὶ οὗτος μετὰ κηδεστίας μετὰ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Θράκης λαβὼν σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κερσοβλέπτου. Κατ' αὐτοῦ ἀπέστειλαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Κηφισόδοτον³⁾ μὲ στρατὸν καὶ στόλον, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ ἀναγνωρίσας τὴν ἀρχὴν τοῦ Κερσοβλέπτου.

Ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα τοῦ Γ' (365—359 π. Χ.) διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀνήλικος υἱὸς τοῦ Ἀμύντας καὶ ἐνεφανίσθησαν οἱ διάφοροι μνηστήρες τοῦ Μακεδονικοῦ θρόνου, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πανσανίας, ὁ βασιλεὺς τῶν Λυγκηστῶν, ὁ Κότυς φίλα φρονῶν πρὸς αὐτὸν ἔστειλεν ἀρκετὴν βοήθειαν. Περί τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Κότυος δὲν ἔχομεν λεπτομερείας. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Φίλιππος κατώρθωσε νὰ καταβάλλῃ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ θρόνου.

Ὁ Κότυς ἦτο διαβόητος εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον διὰ τὰ πλούτη του, τὴν ὁμότητα καὶ τὴν οἰνοποσίαν. Πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἐφέρετο σκαλιότατα καὶ ὡς ἀληθὴς τύραννος. Ὅταν δὲ τις τῶν φίλων του παρετήρησεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ του δὲν ἦτο βασιλική, ἀλλὰ παραφροσύνῃ, ἐκεῖνος ἀπήντησεν: «Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ συμπεριφορὰ μου αὕτη καθιστᾷ τοὺς ὑπηκόους μου σώφρονας καὶ λογικούς»⁴⁾.

ταὶ ἀδελφοὶ διετελέσαν μαθηταὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Πλάτωνος. Ἴδε: Ἐρνέστου Κουρτίου, Ἑλληνικὴ Ἱστορία, μετὰ τὸ Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. Γ, σελ. 125 καὶ 271.

¹⁾ Ὁ Κότυς ἀποθανὼν κατέλειπε τρεῖς υἱούς: τὸν Κερσοβλέπτην, τὸν Ἀμαδόκον καὶ τὸν Βαρισάδην ἢ Βηρισάδην. οἱ ὁποῖοι διενεμήθησαν τὸ πατρικὸν βασίλειον. Ὁ Κερσοβλέπτης ἔλαβε τὸ κεντρικὸν λεγόμενον βασίλειον τῶν Ὀδρυσῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἑβρου, ὁ Ἀμαδόκος τὴν πρὸς δυσμὰς ἐκτεινομένην χώραν μέχρι Μαρωνείας, καὶ τέλος ὁ Βηρισάδης τὴν ἀπὸ τῆς Μαρωνείας χώραν μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Μακεδονίας περιλαμβάnuσσαν τὰ περὶ τὸ Παγγαῖον χερσικουχεῖα. Τοῦτον ἀποθανόντος μετ' ὀλίγον (τῷ 357 π. Χ.) ὁ Κερσοβλέπτης ἀπεξένωσε τοὺς υἱούς του τοῦ πατρικοῦ βασιλείου, καθὼς καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμαδόκον, καὶ οὕτως ἐγένετο κύριος ὁλοκλήρου τῆς Θράκης (πρὸβλ. Droysen, Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, σελ. 449 ἐν ὑποσημειώσει).

²⁾ Ὁ Χαριδήμος οὗτος κατήγετο ἐξ Ὀρεοῦ τῆς Εὐβοίας. Ὑπηρετήσεν ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον, ἀλλ' ἦτο ἀστάτος τὸν χαρακτῆρα. Κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀπιστίᾳ κατέφυγε τῷ 360 π. Χ. πρὸς τὸν Κότυν, βασιλεῖα τῆς Θράκης, τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν θυγατέρα σύζυγον τῷ 358 π. Χ.

³⁾ Ὁ Κηφισόδοτος διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Δημοσθένης, εἰς πρόστιμον πέντε ταλάντων (κατὰ Ἀριστοκράτους 163), ἡ δὲ ἀποστολὴ του ἐγένετο πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κότυος.

⁴⁾ Ἐκ τοῦ Ἑλληνομνημονίου τοῦ Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. VI, σελ. 164.

Παρ' Ἀθηναίῳ ¹⁾ σφύζεται ἀστεία καὶ τερατώδης ἀφήγησις τοῦ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Ἰφικράτους δοθέντος συμποσίου, ὅπου φέρεται ὁ Κόνυς ὑπηρετῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς συνδαιτημόνας.

*Κατὰ τὴν ἀγορὰν μὲν ὑπεστρωσθαι
στρώμαθ' ἁλουργῇ μέχρι τῆς ἄρκτου·
δειπνεῖν δ' ἄνδρας βοτυροφάγους,
ἀνχηροκόμας μυριοπληθεῖς·
τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι
μεῖζους λάκκων δωδεκακλίνων
αὐτὸν δὲ Κόνυν περιεζῶσθαι
ζωμόν τε φέρειν ἐν τῇ χρυσῇ
καὶ γενόμενον ἀπὸ τῶν κορατῶν
πότερον μεθύειν τῶν πινόντων.*

Κόνυς τοῦ Α' σφύζεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ²⁾ ἀνακαλυφθεῖσα παρὰ τοὺς Φιλίππους:

ΚΟΤΥΣ ΔΙΟΝΥ
ΣΩ ΚΑΙ ΗΡΑ

Οὐδόλως ἀπίθανον, ὁ Κόνυς διατεγόμενος τῶν Φιλίππων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μαντείου τοῦ Διονύσου ³⁾, νὰ ἀφιέρωσεν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἥρας ἀνάγλυφόν τι ἢ ἱερόν.

Κόνυς τοῦ Α' σφύζονται ἀργυρὰ καὶ χαλκὰ νομίσματα ⁴⁾. Τὰ μὲν ἀργυρὰ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς φέρουσι κεφαλὴν πωγωνοφόρον, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἀγγεῖον τοῦ αὐτοῦ σχήματος πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Κυψέλων εἰκονιζόμενον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: ΚΟΤΥΟΣ ἢ ΚΟΤΥ ἢ ΚΟΤΟ. Τὰ δὲ χαλκὰ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἰππέα, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ὅπως καὶ τὰ ἀργυρὰ.

ΚΟΤΥΣ Ο Β'

168—162 π. Χ.

Κόνυς ὁ Β' ἦτο υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σεύθου. Ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρό-

¹⁾ Ἀθηναίου, βιβλ. IV 131.

²⁾ Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δύο ἀκόμη στίχοι ἀποτελοῦντες συνέχειαν εἶναι δυσανάγνωστοι, σχεδὸν κατεστραμμένοι. (Βλ. Σταύρου Μεργιζίδου, οἱ Φίλιπποι, σελ. 118).

³⁾ Ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ὑπῆρχε τὸ Μαντεῖον τοῦ Διονύσου, τὸν ὅποιον οἱ μὲν Θράκες τοῦ Παγγαίου ἐλάτρουσαν ὡς «Κράτιστον», οἱ δὲ τῆς ὀρεινῆς Θράκης ὡς «Μέγιστον». Αὐτόθι, σελ. 41.

⁴⁾ Βλ. Ἱστορία τῶν νομισμάτων Barclay V. Head μετάφρ. I. N. Σβορώνου. Τόμ. Α', σελ. 355.

τατος τών Θρακῶν ἡγεμόνων καί βασιλεὺς τών Ὀδρυσῶν, ἄρχων πάσης τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου μέχρι τών παραλίων τοῦ Εὐξείνου καί τῆς Προποντίδος. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Κότυν τὸν Α' ὑπῆρξε συνετὸς καί ἀνδρεῖος βασιλεὺς καί ἀπῆλλαγμένος τών ἐλαττωμάτων τών ὑπηκόων του. «Κότυς ὁ τών Θρακῶν βασιλεὺς, ὡς ἀναφέρει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ¹⁾, ἦν ἐν πολέμοις ἀνὴρ ἐμπράκτως ἐμφερόμενος καί γνώμη διαφέρων, ἐν τε τοῖς ἄλλοις σπουδαῖος καί φιλίας ἄξιος. Ἦν δὲ νήπτης καί σώφρων καθ' ὑπερβολήν, ἔτι δὲ τὸ μέγιστον πάντων τοῖς Θραξί ²⁾ παρακολουθούντων κακῶν ἀλλοτριώτατος.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περσεὺς ὁ Β' (179—168 π. Χ.) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Γ', ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τών Ῥωμαίων τῷ 172 π. Χ., ὁ Κότυς συνεμάχησεν εἰλικρινῶς μετ' αὐτοῦ ἀποστείλας μεγάλην δύναμιν ἱππικοῦ.

Ἡ πρώτη μάχη δοθεῖσα παρὰ τὸ Σκυούριον (παρὰ τὴν Ὀσσαν) ὑπῆρξεν ὑπὲρ τοῦ Περσεύς. Ὁ Κότυς ἡγούμενος τοῦ Θρακικοῦ ἱππικοῦ ἀπέκρουσε καί διεσκόρπισε τὸ Ῥωμαϊκὸν ἱππικόν. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἴστια τών Ῥωμαίων, ὥστε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπώλεσαν 2.000 ἱππεῖς νεκροὺς καί ἑξακοσίους αἰχμαλώτους. Αἱ ἐμπειροπρότεροι Μακεδονικαὶ φύλαγγες καί τὸ θαυμάσιον θρακικὸν ἱππικὸν ἐνίκησαν τὰς ἀπειροπολέμους ἐπὶ Ῥωμαϊκάς λεγεῶνας.

Ὁ Περσεὺς ἐπωφεληθεὶς τῆς νίκης ταύτης ἐζήτησεν εἰρήνην παρὰ τών Ῥωμαίων, διατεθειμένος μάλιστα νὰ καταβάλῃ καί χρηματικὴν ἀποζημίωσιν. Ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι, ἂν καὶ ἡττημένοι, ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν τοῦ Περσεύς, διότι ἐθεώρουν ὅτι τοιαύτη εἰρήνη θὰ ἐσήμεναι καὶ ἀπώλειαν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Περσεὺς θὰ ἠδύνατο λαμπρὰ νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς νίκης ταύτης, ἀλλ' ἦτο μόνον καλὸς στρατιώτης, οὐχὶ δὲ καὶ καλὸς στρατηγός, ὅπως ὁ πατὴρ του Φίλιππος. Ἐνῷ ὁ Κότυς ἐξεδίδωκεν ἐκ τῆς Θράκης πάντας τοὺς Ῥωμαῖζοντας Θράκας, καθὼς καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως τῆς Περγᾶμου Εὐμένους, τὰ ὅποια συνέπραττον μετὰ τών Ῥωμαίων, ὁ Περσεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορά του, διερχόμενος τὸν καιρὸν του ἐν μέσῳ χλιδῆς καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ πλέον ἔνεκα τῆς φιλαργυρίας του

¹⁾ Διοδ. Σικελιώτου, 30.

²⁾ Γενικῶς τοὺς Θράκας ἐθεώρουν ὡς οἰνοπότας καὶ ἐκδότους εἰς κάθε εἶδους ἡδυσυαθείας. Περβ. Τὸ τοῦ Καλλιμάχου Αἴτια, II 11—12

Καὶ γὰρ ὁ Θρακικὴν μὲν ἀπέστειρε χανθὸν ἄνιστον
οἰνοποιεῖν, ὀλίγον δ' ἤδετο κισσούβιον.

Δηλ. Ἀπεστρέφετο νὰ πίνῃ τὸν οἶνον μὲ τὴν κανάταν κατὰ τὸν τρόπον τών Θρακῶν, καὶ προετίμα νὰ πίνῃ μὲ κοινὸν ποτήριον κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον κισσοῦ.

δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γαλατῶν Κλωνδίκου προσφερομένην στρατιὰν ἀνερχομένην εἰς 10.000 πεζοὺς καὶ 10.000 ἵππεις, μὴ συμφωνήσας ἐπὶ τοῦ ζητουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐτοιμασθέντες οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέστειλαν τῷ 168 π. Χ. κατ' αὐτοῦ τὸν Λεύκιον Αἰμίλιον Παῦλον, ἄνδρα ἐμπειροπόλεμον, ὅπως ἀπήγουν αἱ περιστάσεις.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων ἐγένετο παρὰ τὴν Πύδναν τῇ 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 168 π. Χ. κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον¹⁾. Ἡ μάχη ὑπῆρξε φονικωτάτη. Εἴκοσι χιλιάδες Μακεδόνων ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ 11.000 ἠχμαλωτίσθησαν, καὶ οὕτως ἔληξεν ὁ πόλεμος 15 ἡμέρας ἀφ' ὅτου ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν ὁ Αἰμίλιος Παῦλος, ἡ δὲ Μακεδονία ὁλόκληρος ὑπετάχθη ἐντὸς δύο ἡμερῶν²⁾.

Ὁ Περσεὺς φεύγων μετὰ τῶν θησαυρῶν του, τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐμπίστου στρατηγοῦ του Εὐάνδρου τοῦ Κρητὸς διεσώθη εἰς τὴν νήσον Σαμοθράκην. Ἐκεῖ ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὸν ἔσωξεν ἡ ἀσυλία τῶν Διοσκουρέων. Ἀλλ' οἱ θεοὶ τῆς Σαμοθράκης δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνεχθῶσιν εἰς τὸ ἄσυλόν των ἓνα φρονέα³⁾. Καὶ κατώρθωσε μὲν ὁ Περσεὺς διὰ δωροδοκίας τοῦ ἱεροφάντου (θεῶν) νὰ ἀφωθῇ ἀπὸ τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας, ἀλλ' οἱ κατοικοὶ τῆς νήσου ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ἀπέλθῃ τῆς νήσου. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς πλησιέστερον πρὸς τὸν σύμμαχόν του Κότυν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος κατεῖχε τὸν λιμένα τῆς νήσου. Ἐγραψε τότε πρὸς τὸν Αἰμίλιον Παῦλον, ἀλλ' οὗτος ἐκώφευσεν εἰς τὰς παρακλήσεις του ἐπιστρέφας καὶ τὴν ἐπιστολὴν του, διότι ἐν αὐτῇ ὠνόμαζεν ἑαυτὸν βασιλέα. Τότε ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ ἄνευ ὅρων εἰς τὸν νικητὴν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς Ῥώμην τὸν θρίαμβον τοῦ στρατηγοῦ.

Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι, παρ' ὅλην τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐχθρότητα τοῦ Περσέως, τῇ συστάσει τοῦ Μάρκου Αἰθρηλίου, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν ἐπιεικῶς, ἀπέθανε⁴⁾ δὲ δεσμώτης δύο ἔτη μετὰ τὴν παράδοσίν του τῷ

¹⁾ Τῇ 22 Ἰουνίου τοῦ 168 π. Χ.

²⁾ Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σ. Σακελλαροπούλου. Τόμος Β', σελ. 456.

³⁾ Διότι τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ ὁ Εὐάνδρος ἀπειρώθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Περγάμου Εὐμένην, καὶ διότι ἀργότερον ἐφόνευσεν ἐν αὐτῇ τῇ Σαμοθράκῃ τὸν Εὐάνδρον διαδώσας ὅτι ἠτοκτόνησεν. Λεπτομερείας βλ. Tit. Liv. Βιβλ. XLV, 5, 6.

⁴⁾ Τὸ ὅτι δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐθανάτωσαν, μὴ ἀφίνοντες αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ, εἶναι αὐτόχρημα μῦθος. Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σακελλαροπούλου, Τόμ. Β', σελ. 456.

166 π. χ. ἐν Ἀλβανίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ὁ δ' ἐπιζήσας νεώτερος τῶν υἱῶν του Ἀλέξανδρου ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται ὡς κοινὸς γραφεὺς διὰ νὰ προσπορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Οὕτω λοιπὸν 144 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατελύθη τὸ Μακεδονικὸν κράτος, αἱ δὲ ἐπαρχίαι του ἀπετέλεσαν μέρους τῆς μεγάλης Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κότυν, οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν τιμωρήσωσιν. Ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἐδόθη συγγνώμη καὶ τὰς κυριευθεῖσας πόλεις ἀφῆκαν ἐλευθέρως ἀποδώσαντες καὶ τὸν ἐν Ῥώμῃ ὡς ὄμηρον κρατούμενον υἱόν του Βίθυν. Τοῦτον ὁ Κότυς εἶχε παραδώσει ὡς ὄμηρον εἰς τὸν Περσέα. Ἀλλ' οὗτος συνελήφθη μετ' ἄλλων Θρακῶν αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακάς τῶν Καρσεόλων ¹⁾ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Κότυς προσέφερε μεγάλα λύτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ υἱοῦ του, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέρριψαν αὐτὰ, κρατοῦντες αὐτὸν ὡς ὄμηρον. Μόνον μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Περσέως ἡ Γερουσία ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν του ἄνευ λύτρων. ²⁾ Ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Κότυν συμπεριφορὰ τῶν Ῥωμαίων ἦτο πολιτικωτάτη, διότι ὡς ὀρθῶς ἐσκέπτοντο, θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν κατὰ τοῦ ἐλπιζομένου βασιλέως τῆς Περγάμου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἥτταν τῆς Πύδνας ὁ Κότυς ἀπῆγχε τὴν κατοχὴν τῶν Ἀβδηρῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ῥωμαῖος ὡς σύμμαχος ἀκόμη τῶν Ῥωμαίων, ἐπετύγγανε τὴν κατοχὴν τῆς Αἰνίου καὶ Μαρωνείας ³⁾. Κατὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Κότυος οἱ Ἀβδηρίται ἔπεμψαν διὰ μέσου τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν Τέων ⁴⁾ πρεσβείαν εἰς Ῥώμην, ἵνα ὑπερασπίσῃ αὐτοὺς κατὰ τῆς φιλοδοξίας τοῦ Κότυος. Οἱ Τήϊοι ἐμεσολάβησαν πράγματι ὑπὲρ τῶν Ἀβδηρῶν ὡς μητρόπολις αὐτῶν εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπεμβάσεως αὐτῶν οἱ Ἀβδηρίται ἐξέδωκαν ψήφισμα ⁵⁾, τὸ ὁποῖον σφύζεται ἀνακαλυφθὲν εἰς *Sevri-Hissar* παρὰ τὴν Τέων.

Κότυς δ' Β' ἀπέθανε τῷ 142 π. Χ. ἄγνωστον τίνα καταλιπὼν διάδοχον.

¹⁾ Σήμερον *Carsoli*.

²⁾ *Tit. Liv.* XLV, 42. Πολυβ. XXX 18.

³⁾ *Tit. Liv.* XLV, 19. Πολυβ. XXX, 33.

⁴⁾ Τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο ἀσυνήθες. Οἱ Μασσαλιῶται, παραδείγματος χάριν, ἐμεσολάβησαν ὑπὲρ τῆς Λαμιάκου, πόλεως ἀδελφῆς, ἀποικίας τῶν Φωκαέων, ὅπως καὶ ἡ Μασσαλία.

⁵⁾ Ἴδε : *Mélanges d'Archéologie et d'Epigraphie* τοῦ *Albert Dumont*, ἐκδόθηνα ὑπὸ τοῦ *Th. Homolle*, σελ. 442 ὑπ' ἀριθμ. 110^b 4.

ΚΟΤΥΣ Ο Γ'

57—48 π. Χ.

Περὶ Κόνυος τοῦ Γ' ἐλάχιστα διέσωσαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἔπεισε τὸν ἀνθύπατον Πείσωνα¹⁾ νὰ δολοφονήσῃ τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θερρακικῶν φυλῶν καὶ ὅτι συνετάχθη ἀκολούθως μετὰ τοῦ Πομπηίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Καίσαρος ἀγῶνα διὰ 500 ἀνδρῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λεύκιος Κάσσιος Λογγῖνος, στρατηγὸς τοῦ Καίσαρος, ἤρχισε νὰ ὀχυρῶνῃ τὰς πύλας τῶν Τεμπῶν, αἰφνιδίως ἀνεφάνη πρὸ αὐτοῦ μοῖρά τις ἱππέων Θερρακῶν ὑπὸ τὸν Κόνυν. Νομίσας ὁ Λογγῖνος ὅτι βλέπει τὴν πρωτοπορίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Μετέλλου Σκηπίωνος, πενθεροῦ τοῦ Πομπηίου, ἐξεκένωσε τὴν Θεσσαλίαν καὶ ὑπεχώρησε μέχρι Ἀμβρακίας. Ταῦτα ἐγένοντο τῷ 48 π. Χ.²⁾

Κόνυος τοῦ Γ' σφύζονται ὠραιότατα ἀργυρᾶ τετράδραχμα φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κόνυος, ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν ἐπιγραφὴν: ΚΟΤΥΟΣ ἢ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΤΥΟΣ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ πρηνου³⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Δ'

11 π. Χ.—6 μ. Χ.

Κόνυς δ Δ' ἦτο ἐξαδελφός τοῦ Ραισκουπόριδος. Θέλων μόνος νὰ καταλάβῃ τὸ κράτος, τὸ ὅποιον ὁ Αὐγουστός εἶχε διανεμίει μεταξὺ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θείου του, συνέλαβεν αὐτὸν δολίως καὶ παρὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τιβερίου ἐθανάτωσεν αὐτόν⁴⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Ε'

12—17 μ. Χ.

Μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκους τοῦ Α' ὅ) (Ραισκουπόριδος κατ'

¹⁾ Κικέρ. Piss. XXXIV. Καίσαρος, De bello Gallico, III, 4.

²⁾ Χερταβέρν, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας Τόμ. Α', σ. 568.

³⁾ Νομισματολογία Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. : 59.

⁴⁾ Δίων. Κασσ. ΝΔ, 34. Τακίτου. Annal II, 61.

⁵⁾ Ῥοιμητάλκης ὁ Α' (11 π. Χ.—12 μ. Χ.) ἦτο ἀδελφὸς Κόνυος τοῦ Δ' καὶ φίλος τοῦ Ἀντωνίου. Σενταχθεὶς κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ὀκταβίου ἀγῶνα ἐγκατέλιπε τὴν Τριανδρίαν μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίᾳ (31 π. Χ.) καὶ προσῆλθε μετὰ τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ. Ὡς κηδεμὼν Ῥαισκουπόριδος τοῦ Β' καὶ τινος ἄλλου ἀγνώστου τὸ ὄνομα, εἶδεν Κόνυος τοῦ Δ' διεξήγαγε φοβερόν ἀγῶνα κατὰ τῶν Βέσσων, Θερρακικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἡγεῖτο ὁ Βογολέζος, πρωθιερεὺς τοῦ Διονύσου. Κατὰ τινὰ μάχην ὁ Ῥαισκούπορις ἐφονεύθη, ὁ Ῥοιμητάλκης ἐτράπη εἰς φυγὴν, οἱ

ἄλλους) ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον Κότυς δ' Ε', ὁ ἐπικληθεὶς Σαππαῖος ¹⁾, υἱὸς τοῦ βασιλέως Σαδάλα ²⁾ καὶ τῆς Πολεμοκρατείας, ὅστις θεωρεῖται, ὅπως εἴπομεν ἀνωτέρω, εἰς τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ ὁ μόνος ἐστεμμένος ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ὀβιδίου ³⁾ καὶ τοῦ Τακίτου συνέγραψεν ἀρκετὰ ἔμμετρα συγγράμματα. Δυστυχῶς ὅμως οὐδὲν τούτων περιεσώθη μέχρις ἡμῶν.

Κατὰ τὸν Τάκитον μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκους τοῦ Α', βασιλέως τῆς Θράκης καὶ συμμάχου τῶν Ῥωμαίων, ὁ Αὔγουστος ἔνεκα πολιτικῶν λόγων διένειμε τὸ βασίλειον τῆς Θράκης μεταξὺ τοῦ Ῥαισκουπόριδος τοῦ Γ', ἀδελφοῦ του, καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κότυος τοῦ Ε'.

Κατὰ τὴν διανομὴν ταύτην αἱ παραλιακαὶ πόλεις καὶ χωρὶαι, αἱ γεινιάζουσαι μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον καὶ κείμεναι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Θράκης ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστρου, ἐδόθησαν εἰς τὸν Κότυν, αἱ δὲ ἄγροι καὶ βραχόδεις εἰς τὸν Ῥαισκούποριν. Καί, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Τάκιτος ⁴⁾, ὁ χαρακτὴρ τῶν δύο τούτων βασι-

δὲ στρατιῶται τοῦ πιστεύοντες ὅτι οἱ θάνατον ἀνέβησαν μετὰ τοῦ Βογολέξου ἐφευγον ἄνευ μάχης. Ὁ Ῥοιμητάλκης ἠναγκάσθη τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν χερσόνησον, ἀλλ' οἱ Βέσσοι κατεδίωξαν αὐτὸν ἐξημώσαντες τὴν χώραν. Οὕτως ἅπανα ἡ Θράκη περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βέσσων, οἱ ὅποιοι ἐστράφησαν κατὰ τῆς Μακεδονίας καὶ αὐτῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι τότε διέταξαν τὸν Α. Πείσωνα νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Ῥοιμητάλκους καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν κατὰ τῶν Βέσσων ἀγῶνα. Κατὰ τὴν πρώτην μάχην αἱ Ῥωμαῖκαὶ λεγεῶνες νικτήθησαν. Ἀλλὰ ταχέως ἀναλαβὼν ὁ Πείσων κατενίκησε τοὺς Βέσσους, ὡς καὶ ἄλλας τοὺς μετ' αὐτῶν συμπράξαντας, κατορθώσας ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τελείως νὰ καθυπατάξῃ αὐτούς. Ὁ Ῥοιμητάλκης ἀνῆλθε τότε εἰς τὸν θρόνον διαδεχθεὶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ῥαισκούποριν καὶ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀπολέσθη κατὰ τὰς μάχας. Τῷ 6 μ. Χ. βοηθήσας τοὺς Διοικητὰς τῆς Μοισίας τῆς Θράκης πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν Δαλματῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Παννονίας, οἱ ὅποιοι ἐπαρρηγόνησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ νικήσῃ ἐν τινὶ μάχῃ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Βάτανα. Ἀπέθανε τῷ 10 μ. Χ.

Αἱ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὑπηρεσίαι του αὐταὶ, προσεπόρισαν τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὔγουστου, τῆς ὁποίας τρανὰ δείγματα σφύρονται ἐπὶ τῶν νομιμάτων του. Ἐπὶ τῆς μῆς ὄψεως φέρονται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ διαδήματος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν κεφαλὴν τοῦ Αὔγουστου καὶ τὸ γράμμα ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ. Ἐπὶ πλέον πανταχόθεν πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ῥοιμητάλκης ἔφερε καὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐπώνυμα Γάιος, Τούλιος, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως τοῦ παρέσχεν ὁ Αὔγουστος.

¹⁾ Οἱ Σαππαῖοι ἦσαν μία ἐκ τῶν 22 αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Θράκης, κατοικοῦντες παρὰ τὰ Ἀβδηρα πρὸς βορρᾶν τῆς λίμνης Ἰσμαρίδος.

²⁾ Albert Dumont. *loc. cit.* σελ. 365.

³⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου, II, 9.

⁴⁾ «Illi (δηλ. τοῦ Κότυος) mite et amoenum; huic (δηλ. τοῦ Ῥαισκουπόριδος), atrox, avidum et societatis impatiens». *Annal.* βιβλ. II, 64.

λέον διέφερεν, ὅσον καὶ ἡ φύσις τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας ἐξουσίαζεν ἑκα-
στος. Καὶ τοῦ μὲν Κόνυος ὁ χαρακτήρ ἦτο γλυκὺς καὶ πρᾶος (junve-
num mitissimus κατὰ τὸν Ὀβίδιον), τοῦ δὲ Ῥαισκουπόριδος ὑπερο-
πτικός, σκληρὸς καὶ φθονερός.

Ὁ Κόνυς ἐνυμφεύθη τὴν Ἀντωνίαν Τρύφαιναν¹⁾, Ἑλληνίδα τὸ
γένος, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Πολέμωνος²⁾ καὶ τῆς Πυθο-
δωρίδος, ἐγγονῆς τοῦ πρώτου ὑπάτου τῆς Ῥώμης Μάρκου Ἀντωνίου. Ἡ
Ἀντωνία εἶχε καὶ ἀδελφὸν τὸν Ζήνωνα, ὅστις ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Γερ-
μανικοῦ βασιλεὺς τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας τῷ 18 μ. Χ. καὶ ἐβασίλευσεν
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξίας δ' Γ'³⁾ μέχρι τοῦ 35 μ. Χ.⁴⁾

Οὕτως ἐπὶ Κόνυος τοῦ Ε' ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Θράκης συνε-
δέετο μετὰ στενῶν δεσμῶν συγγενείας ὄχι μόνον μετὰ τῆς Αὐτοκρατο-
ρικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν
τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀρμενίας.

Ἐκ τῆς Ἀντωνίας ὁ Κόνυς ἀπέκτησε τρεῖς υἱούς, τὸν Ῥοιμητάκην,
Πολέμωνα καὶ Κόνυν. Τοῦτον τὸν Ῥοιμητάκην ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην
πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἔνθα συνεδέθη στενότερα ὥς φίλος καὶ συμπαίκτηρ
μετὰ τοῦ Γαίου Καίσαρος, ὅστις ἀργότερον ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ῥώ-
μης, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλιγούλας.

Κόνυος τοῦ Ε' ἀνεκαλύφθησαν ἐσχατῶς παρὰ τὴν Βιζύην καὶ τὰ
περίχωρα αὐτῆς πλείστα νομίσματα φέροντα τὴν προτομὴν τοῦ Κόνυος
ἐσπετεμένον διὰ διαδήματος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΝΥΣ,

¹⁾ Ἡ Ἀντωνία ὀνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς Ἀντωνίας, μητρὸς τοῦ Γερμανι-
κοῦ. Τῆς Ἀντωνίας σφύζονται ἀργυρὰ νομίσματα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς φέροντα τὴν ἐπι-
γραφὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ἢ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΡΥΦΑΙΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 13.

²⁾ Ὁ Πολέμων, υἱὸς Ζήνωνος τοῦ ῥήτορος ἐκ Λαοδικείας, ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν
πρὸς τὸν Ἀντώνιον ὑπηρεσιῶν του διορίσθη διοικητὴς μέρους τινὸς τῆς Κιλικίας.
Βραδύτερον ἀντήλαξε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου, ἀλλ'
ἄγνωστον πότε. Κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσιον, ὁ Πολέμων ἦτο βασιλεὺς τοῦ Πόντου κατὰ
τὸ 36 π.Χ., ὁπότε ἐβροήθησε τὸν Ἀντώνιον εἰς τὴν κατὰ τῶν Πάρθων ἐστρατείαν.
Ἡ βασιλεία του ὑπῆρξε μακρὰ καὶ εὐτυχής, αἱ δὲ κτήσεις του πλὴν τοῦ Πόντου περι-
ελάμβανον τὴν Κολχίδα καὶ ἄλλας ἐπαρχίας μέχρι τοῦ Βοσπόρου. Τοῦτον ἀποθα-
νόντα περὶ τὸ 2 π.Χ. διεδέχθη ἡ δευτέρα σύζυγος του Πειθοδορίς, θυγατὴρ Πυθο-
δώρου τοῦ ἐκ Τράλλεων, φίλου τοῦ Πομπηίου, βασιλεύσασα μέχρι τοῦ 38 μ.Χ. Ὁ σύγ-
χρονος αὐτῆς Στράβων ἀναφέρει περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο γυνὴ ἐνάρετος καὶ μεγάλης διοι-
κητικῆς ἱκανότητος, οὕτως, ὥστε αἱ ὑπ' αὐτὴν χώραι ἤκαζον.

³⁾ Τὸ ὄνομα Ἀρταξίας ἔλαβεν ἐκ τῆς πόλεως Ἀρτάξατα, τὴν ὁποίαν κατέλαβεν ὁ
Γερμανικός (Τακίτου Annal. II, 56).

⁴⁾ Αὐτόθι, II, 56.

ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν νίκην κρατοῦσαν στέφανον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ ¹⁾).

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κότνυς εἶχον μεταβληθῇ εἰς ἐντευκτήριον πάντων τῶν διασήμεων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὅποιοι πλεῖστα ὅσα ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεία ἀφιέρωσαν πρὸς τιμὴν του.

Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς μεταξὺ καὶ ἄλλων ἔγραψε καὶ τὸ ἐξῆς ἐλεγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθειάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ Κότνυς.

Ζηγὶ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ Ἄρει τέκνον ἀνάκτων
εἵκελον, ἐνκατὴ μητέρος εὐτοκίῃ
πάντα τοι ἐκ Μοιρῶν βασιλῆϊα, πάντα τέλεια
ἦλθεν ἐπουήθης δ' ἔργον δοιδοπόλων·
Ζεὺς σῆπτρον βασίλειον, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ
Φοῖβος ἔχει παρὰ σοι δ' ἀθρόα πάντα, Κότνυ.

Ἐφ' ὅσον ἐξη ὁ Αὐγουστος, οἱ δύο βασιλεῖς, ἅν καὶ ἀντιθέτων χαρακτήρων καὶ ἰδεῶν, ὥς ἴστορεῖ ὁ Τάκτος, ἔζων ἐν ἀρμονίᾳ, τοῦ Ῥαϊσκούποριδος φοβουμένου τὴν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπιμελῶς κρύπτοντος τὰ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἐχθρικά σχέδια. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ Αὐγούστου τῷ 14 π. Χ. καὶ τὴν ἀποδοὺν τοῦ Τιβερίου εἰς τὸν θρόνον ὁ Ῥαϊσκούπορις ἀπέρριψε τὸ προσοπτέριον καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Κότνυς.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο ἀντεβούλευσε τοὺς δύο βασιλεῖς νὰ συμφιλωθῶσι καὶ νὰ παύσωσι τὰς ἐχθροπραξίας. Καὶ ὁ μὲν Κότνυς ἀπέλυσε τὰ στρατεύματά του, ὁ Ῥαϊσκούπορις ὅμως δολίως φερόμενος προεκάλεσε συνέντευξιν καὶ συμβαλλαγὴν μετὰ τοῦ Κότνυς, ὅστις μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ παραταθὲν πρὸς τιμὴν του συμπόσιον συνέλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Εἰς μάτην ὁ Κότνυς διεμαρτύρετο ἐπικαλούμενος τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Ὁ Ῥαϊσκούπορις εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐκράτησε σιδηροδέσμιον, ἐνῶ τὰ στρατεύματά του κατελάμβανον τὴν χώραν του. Πρὸς δικαιολογίαν δὲ τῆς τοιαύτης ἀτίμου συμπεριφορᾶς του ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἀνεκάλυψε συνωμοσίαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκράτορος, τὴν ὁποίαν κατέβαλε διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ Κότνυς.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο καὶ θέλων νὰ ἀποφύγῃ κάθε ᾄξιν μετὰ τοῦ Ῥαϊσκούποριδος, ἀπῆντησεν ὡς ἐξῆς «Ἐὰν ἡ διαγωγὴ του δὲν ἦτο δολία, ἠδύνατο νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀθρότητός του. Ἐν πάσῃ ὅμως

¹⁾ Νομισματολογία Head - Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 360.

περιπτώσει οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ γερουσία ἠδύναντο νὰ ἀποφανθῶσι, πρὶν ἢ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς του». Συνεβούλευσε δὲ τὸν 'Ραισκούποριν νὰ ἀπολύσῃ τὸν Κότυν, αὐτὸς δὲ νὰ προσέλθῃ εἰς 'Ρώμην, ἵνα ἀποδείξῃ τὴν κατὰ τοῦ Κότυος κατηγορίαν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔστειλεν εἰς τὸν 'Ραισκούποριν διὰ μέσου τοῦ Λατινίου Πάνδου, ἀντιστρατήγου (propraetor) τῆς Μοισίας, μετὰ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸν Κότυν. Ὁ 'Ραισκούπορις ὁμως φοβηθεὶς, μήπως ἀνακαλυφθῇ ἡ ἐνοχή του, ἐφόνευσε τὸν Κότυν καὶ διέδωκεν ὅτι ἠτύοκτόνησε, συνάμα δὲ προφασιζόμενος ὅτι διεξάγει πόλεμον κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Βασταρνῶν συνήθροισε στρατόν. Ἐπὶ πλεόν ἤλθε καὶ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ἀνιστίου Betus ἐκ τῶν ἐπιφανῶν Μακεδόνων, ὅστις εἶχεν ἐξορισθῇ ὑπὸ τῶν 'Ρωμαίων ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας ¹⁾).

Καὶ οὕτως ἐτελεύτησε δολοφονηθεὶς ἀγρίως ὁ γλυκὺς καὶ εὐγενὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς κατὰ τὸ 17 μ. Χ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λατίνιος Πάνδος ἀπέθανεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἀπεστάλῃ ὁ Πομπώνιος Φλάκκος, ἀρχαῖος συμποκρίστης καὶ στενὸς φίλος τοῦ 'Ραισκουπόριδος, ὅστις κατέβηκε διὰ ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων νὰ προσελκύσῃ αὐτὸν μέχρι τῶν 'Ρωμαίων προφυλακῶν, ὅπου ὑπὸ τὸ πρόσχημα βασιλικῶν τιμῶν ἔθεσε φρουρὰν πρὸς φυλάξιν του. Ὅταν ὁμως ἠθέλησεν ὁ 'Ραισκούπορις νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε ἐνόησεν ὅτι ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀργότερον μετεφέρθη εἰς 'Ρώμην, ὅπου ἡ καταφυγοῦσα σύζυγος τοῦ Κότυος Ἀντωνία κατηγορήσεν αὐτὸν δημοσίᾳ ὡς φονέα τοῦ συζύγου της. Ἀποδειχθείσης καταφανῶς τῆς ἐνοχῆς του, κατεδικάσθη νὰ διελθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν ἐξορίᾳ μακρὰν τῆς Θούρης. Ὡς τόπος δ' ἐξορίας ὠρίσθη ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, ὅπου κατηγορηθεὶς ὅτι προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη τῷ 19 μ. Χ. ²⁾).

* *

Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ 'Ραισκουπόριδος ἡ Θούρη διενεμήθη μετὰξὺ τοῦ 'Ροιμητάλλου τοῦ Β', νιῶ τοῦ 'Ραισκουπόριδος, ἀντιφρονούντος πρὸς τὸν πατέρα του διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν του, καὶ τῶν τέκνων Κότυος

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38.

²⁾ Ἡ διήγησις αὕτη τοῦ Τακίτου εἶναι σπουδαιότατη, καθ' ὅσον τὸ συμβάν τοῦτο ὑπ' οὐδενὸς ἀναφέρεται. Οὔτε ὁ Σουητώνιος οὔτε Δίων ὁ Κάσιος ἀναφέρουσι τι. Μόνον ὁ V. Paternculus συνοπτικώτατα ἀναφέρει τοῦτο (Hist. Rom. Βιβλ. II, 129) ἀποδίδων τὴν φυλάκισιν τοῦ 'Ραισκουπόριδος εἰς πανουργίαν τοῦ Τιβερίου, ὑποβηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεῖου Πομπωνίου Φλάκκου.

τοῦ Ε'. Ἐπειδὴ ὁμως τὰ τέκνα τοῦ Κότυος ἦσαν ἀνήλικα, ὁ Τιβέριος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κηδεμόνος αὐτῶν διώρισεν ἑπαρχον ἐν Θράκῃ τὸν Ῥωμαῖον Τριβελλῖνον Ῥοῦφον, ἀρχαῖον στρατηγὸν (praetor), νὰ διοικῇ προσωρινῶς τὴν χώραν κατ' ἀρχαῖον παράδειγμα, ὅτε ἔστειλαν εἰς Αἴγυπτον Μάρκον τὸν Λέπιδον κηδεμόνα τῶν νιῶν Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ὁ διαδεχθεὶς ὁμως τὸν Τιβέριον Γάιος ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν παιδικὸν του φίλον Ῥοιμητάλκην τὸν Β', ὅστις εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης. Οὗτος ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 46 μ. Χ., ὁπότε ἀπέθανεν ὑπὸ ὄλως τραγικᾶς περιστάσεως. Καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀνεψιάν του ἐξήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς συζύγου του ¹⁾, ἥτις καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥοιμητάλκους ἡ Θράκη κατέστη Ῥωμαϊκὴ ἑπαρχία προσαρτηθεῖσα ὀριστικῶς τῷ 46 μ. Χ. εἰς τὴν κοσμοκράτειραν Ῥώμην.

Ῥοιμητάλκους τοῦ Β' σφάζεται ὠραῖον νόμισμα φέρον τὴν αὐθεντικὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑΣ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Καίσαρος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΓΑΙΩ ΚΑΙΣΑΡΙ ΣΕΒΑΣΤΩ ²⁾.

Ὁ Ῥοιμητάλκης ἦτο φίλος τῶν Ἀθηναίων, ἀναφέρεται δὲ καὶ ὡς ἐπώνυμος ἄρχων ³⁾ αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 37-38 μ. Χ.

Ἡ Ἀντωνία Τρύφαινα ἱκανοποιήθη διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ Ῥαισκονπόριδος καὶ κατώρθωσε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν τέκνων της ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἀνιχοῦς πατρός των. Ἀλλ' ἡ προστασία αὐτῇ καὶ εὐνοία, διὰ τῆς ἀπορίας ἢ γερουσίας τῆς Ῥώμης περιέβαλλεν αὐτὴν καὶ τὰ τέκνα της, ἐξήγειρον τὴν γενικὴν κατ' αὐτῆς δυσαρέσκειαν τῶν ὑπηκόων της, οἱ ὅποιοι διέβλεπον τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας των.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Ῥοιμητάλκους εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του καὶ τὴν τοῦ ἀντιβασιλέως Τριβαλλιανοῦ Ῥοῦφου διὰ τοὺς ἀνηλίκους νιούς τοῦ Κότυος, κατὰ τὸ 25 μ. Χ. σπουδαῖαι ταραχαὶ

¹⁾ Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο διεσώθη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ τοῦ Εὐσεβίου ἀποσπάσματα, καὶ συνέβη κατὰ τὸ ἔκτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου τῷ 46 μ. Χ.

²⁾ Ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Tochon. Ἴδε Λεξικὸν Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Σ. Ι. Βουτυρά ἐν λέξει Ῥοιμητάλκης. Ἐπίσης Νομισματολογία Head-Σβορώνου, Τόμ. Α', σελ. 360.

³⁾ Πρβλ. Χερτοβέργ, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας· Μετάφρ. Π. Καρολίδου, Τόμ. Α', σελ. 419.

συνέβησαν καθ' ὅλην τὴν Θράκην συνεπεία κατακραυγῆς κατὰ τῶν νέων διοικητῶν τῆς χώρας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνικανότης, ὅπως διετείνοντο, δὲν ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ταραξίας τῆς δημοσίας ἡσυχίας.

Ὁ Τάκιτος ¹⁾ ἀναφέρει ὅτι τρεῖς φοβεραὶ βάρβαροι φυλαί, οἱ Κοιλαίται, οἱ Ὀδρύσαι καὶ οἱ Δῖοι, ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς, ἄλλοι μὲν προέβησαν εἰς λεηλασίας, ἄλλοι δὲ διαβάντες τὸν Αἰμον ἐπολιόρησαν τὴν Φιλιππούπολιν, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Ῥοιμητάλκης.

Ὁ Velleius, ὅστις ἐστρατήγει τῶν παρὰ τὴν Θράκην Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, μαθὼν τὰς κινήσεις τῶν ἐπιδρομέων μέρος μὲν ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν, λαβὼν δὲ τὸ πλεῖστον μεθ' ἑαυτοῦ ἐστράφη κατὰ τῶν πολιορκούντων τὴν Φιλιππούπολιν. Ἡ ταχύτης καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης τοῦ Velleius διεσκόπισε τοὺς ἐπιδρομείς, ὁ δὲ Ῥοιμητάλκης δι' ἐπιτυχούς ἐξόδου, καθ' ἣν στιγμήν ἀνεφάνησαν αἱ Ῥωμαῖκα λεγεῶνες, κατώρθωσε νὰ σωθῇ. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν συνήφθη συμπλοκῇ καθ' ἣν ἐκ τῶν βαρβάρων πολλοὶ ἐφονεύθησαν, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε θανάσι αἵματος ἐκ μέρους τῶν Ῥωμαίων.

Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν αἱ θρακικαὶ φυλαὶ μετὰ μεγαλυτέρας ἐντάσεως ἐπὶπορεύθησαν τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀγῶνα μέχρι τοῦ 26 μ. Χ., ἐπὶ τῷ ὅσῳ ἡττήθησαν καὶ ἡ νίκη ἔστειπε τὸν Ποππαῖον Σαβῖνον, ὀδηγούνα τὰς Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας ²⁾. Οἱ ἀποστάται χαρακωθέντες ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἀποκλινόντων κορυφῶν τοῦ Αἰμου ἐπολέμησαν μετὰ λύσσης μέχρι τῆς τελευταίας θανίδος αἵματος ἔχοντες παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶν τοὺς γόνιμοις, συζύγοις καὶ τέκνα των, οἱ ὅποιοι ἐνεθάρον αὐτοὺς διὰ τῆς παρουσίας των καὶ πατριωτικῶν ῥημάτων. Τοιαύτη ἦτο ἡ λύσσα καὶ ἡ ἐπιμονὴ των, ὥστε οἱ μὴ φρονεόμενοι ἠτύοκτόνουν διὰ τῶν ἰδίων ἑαυτῶν των προτιμώντες τὸν θάνατον τῆς δουλείας.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς ἐξεγέρσεως τῶν θρακικῶν ἐκείνων φυλῶν. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς νίκης ἐκείνης ἀνήγειραν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ εἱρεῖπια σφίζονται ἐν Βιζύῃ, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Θεῷ τῷ ὑψίστῳ ὡς εὐχαριστήρια ὑπὲρ σωτηρίας Ῥοιμητάλκους καὶ Πυθοδώριδος (βασιλέων) ἐκ τοῦ κατὰ Κοιλαλητικὸν πόλεμον κινδύνου» ³⁾.

Ὁ Ῥοιμητάλκης ἐφάνη χρησιμώτατος καὶ πάντοτε πιστὸς φίλος τῶν Ῥωμαίων κατορθώσας νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦ Καλλιγούλα. Μάλιστα ὁ Καλλιγούλας κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσιον παρεχώ-

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38—39.

²⁾ Τακίτου, Annal. IV, 46—51. Πρβλ. Χερτοβέργ, loc. cit. Τόμ. Β', σελ. 30 καὶ ἐξῆς.

³⁾ Ἐκ τῆς Θρακικῆς Ἐπετηρίδος τοῦ 1897, σελ. 103.

ρησεν εἰς αὐτὸν τὸ βασιλεῖον τοῦ ἑξαδέλφου του, ἐνῶ εἰς αὐτὸν παρε-
χώρει ὡς ἀντιστάθμημα τὸ βασιλεῖον τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ἐν τούτοις, ὡς ἀποδεικνύεται ἔκ τινων ἐπιγραφῶν τῆς Κυζίκου¹⁾,
χρονολογουμένων ἀπὸ τοῦ 38 π. Χ., ἐποχῆς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀνόδου
τοῦ Καλλιγούλα, μολονότι εἶχον παρέλθει ἑνδεκα ἔτη ἀπὸ τῆς περιλάμ-
πρου ταύτης νίκης, οἱ υἱοὶ τοῦ Κόντος δὲν εἶχον λάβει ἀκόμη τὴν ἀδειαν
νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ βασιλεῖόν των. Κατὰ τὰ ψηφίσματα ταῦτα ἡ
χῆρα τοῦ Κόντος Ἀντωνία μετὰ τῶν υἱῶν της ἦλθεν εἰς Κυζίκον, ὅπου
παρέμεινεν ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη μέχρι τῆς εἰς τὴν Θράκην ἐπιστροφῆς των.

Οἱ Κυζικηνοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ πόλει αὐτῶν διαμονῆς τῆς
Ἀντωνίας καὶ τῶν υἱῶν της ἐξέδωκαν δύο ψηφίσματα, περιέχοντα συμ-
παθητικωτάτας ἐκφράσεις ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της, ὡς καὶ τὴν
ἐκφρασιν τῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γάϊον εὐγνωμοσύνης της διὰ τὰς
εὐεργεσίας, τῶν ὁποίων ἔτυχε παρ' αὐτοῦ μετὰ τῶν ὀρφανῶν τέκνων της.

II.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν βασιλεῦσαι-ποιητὴν.

Ὁ Ὀβίδιος, ὅστις, ὡς γνωστόν, εἶχεν ἐξαριθμῆ τῷ 9 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αὐτο-
κράτορος Αὐγούστου εἰς τοὺς Τόμους τοῦ Εὐξείνου παρὰ τὰς ἐκβολὰς
τοῦ Δουνάβεως, ἀπύθυνε τῷ 12 μ. Χ. πρὸς τὸν Κόντην μακρὰν καὶ ἔμ-
μετρον ἐπιστολὴν ἐξ 81 στίχων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἱκετεύει, ὅπως τοῦ
ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν Θράκῃ. Ἡ ἐπιστολὴ
αὕτη, φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν *Goty Regi*²⁾, θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀρι-
στοτελεστάτων τῆς Λατινικῆς ποιήσεως, ἄρχεται δὲ διὰ τῶν ἐξῆς ἐγκω-
μιαστικῶν φράσεων :

«Ὁ Κόντ, ἀπόγονε βασιλέων, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ
»φθάνει μέχρι τοῦ ἐνδόξου Εὐμόλπου. Ἐὰν ἑφθασεν ἤδη εἰς τὴν ἀκοήν
»σου ἡ περὶ τῆς ἐξορίας μου εἰδησις, ἐὰν γνωρίζῃς ὅτι φθίνω εἰς μίαν
»χώραν γείτονα τῆς ἰδικῆς σου, εἰσάκουσον, ὦ ἄριστε τῶν πριγκίπων, τὴν
»φωνήν, ἡ ὁποία σὲ ἱκετεύει καί, ἀφοῦ δύνασαι, γίνε τὸ στήριγμα ἐνός
»ἐξορίστου. Ἡ τύχη—καὶ δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτὸ—μὲ παρέδωκεν εἰς
»τὰς χεῖράς σου. Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν ἐφάνη ἐχθρὰ πρὸς ἐμέ.
»Δέξου μετ' εὐνοίας εἰς τὰς παραλίας σου τὰ συντρίμματα τοῦ ναυαγίου

¹⁾ Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀνεκαλύφθησαν τῷ 1873, σφύζονται δὲ ἤδη εἰς τὸ αὐτο-
κρατορικὸν μουσεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βλέπε : J. Millingen, περὶ δύο ἀνεκ-
δότων Κυζικηνῶν ψηφισμάτων, ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κων-
σταντινουπόλεως, Τόμ. Ζ', σελ. 23--28.

²⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου. Βιβλ. II, ἐπιστολὴ 9.

»μου, καὶ εἴθε ἡ χώρα, τῆς ὁποίας βασιλεύεις, νὰ μὴ μοῦ γίνη σκληρο-
»τέρα τῶν κυμάτων.

»Πίστευσέ με, εἶναι ἄξιον ἑνὸς βασιλέως νὰ παρηγορῇ τὴν δυστυ-
»χίαν. Τοῦτο ἀρμόζει εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα ποὺ κατέχεις, καὶ ἡ τύχη
»ποῦ σὲ ἀξίζει, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ τὴν
»μεγαλυτέραν καρδιά σου. Ποτὲ ἡ ἰσχὺς δὲν θαυμάζεται περισσότερον
»παρὰ ὅταν συγκινητῇ ἀπὸ τὴν ἱκεσίαν. Αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μεγαλεῖον
»τῆς καταγωγῆς σου, αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μᾶς εὐγενείας ἐκ θεῶν κατα-
»γομένης, σοῦ τὸ συνιστᾷ ὁ Εὐμολπος, ὁ ἔνδοξος ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας
»σου, καὶ ὁ δίσπαππος αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Αὐτὸ εἶναι τὸ προνόμιον, τοῦ
»ὁποίου συμμετέχεις μετὰ τῶν θεῶν. Σοῦ ἀπευθύνουν ἱκεσίας, ὅπως εἰς
»αὐτούς. Καὶ σὺ, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀνακουφίζεις τοὺς ἱκετεύοντάς σε.
» Καὶ σὺ ἐπίσης, ὦ Κόντυ, ἄξιε υἱὲ ἐνδόξου πατρός, βοήθησον ἕνα
»δυστυχή ἐξόριστον εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἄρχεις.»

Ἐξακολουθῶν ὁ ποιητὴς παραβάλλει τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Ἀλ-
κινόου καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐξαίρει τὸ μει-
λίχιον τοῦ χαρακτῆρος, τὴν πραότητα καὶ τὴν ποιητικὴν φύσιν τοῦ
Θρακὸς βασιλέως διὰ τῶν ἑξῆς:

»Νὰ προσθέσω ἀκόμη, ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν ὡραίων τεχνῶν πραῖνει
»τὰ ἦθη καὶ ἀπαλύνει τὴν σκληρότητα. Ἐξ ὧν τῶν βασιλέων οὐδεὶς
»πλειότερον σοῦ ἐκαλλιέργησε τὰς γλυκείας αὐτὰς σπουδὰς καὶ οὐδεὶς
»ἀφιέρωσε περισσότερον χρόνον δι' αὐτάς. Οἱ στίχοί σου τὸ ἀποδεικνύουν.
»Ἀφαίρεσον τὸ ὄνομα σου ἐκ τῶν στίχων τούτων καὶ θὰ ὠρμιζόμην
»ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἔργον ἑνὸς Θρακός. Ὅχι! Ὁ Ὅρ-
»φενς δὲν εἶναι πλέον ὁ μόνος ποιητὴς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἡ χώρα
»τῶν Βιστόνων ὑπερφηανεύεται διὰ τὸ πνεῦμά σου.»

Περαιτέρω ὁ Ὀβίδιος ἐπαινεῖ τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα τοῦ Κό-
ντος καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ποιητικόν του τάλαντον λέγων:

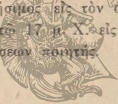
»Ὅπως τὸ θάρρος σου σὲ παρακινεῖ νὰ λάβῃς τὰ ὅπλα, ὅταν εἶναι
»ἀνάγκη καὶ νὰ βάψῃς τὰς χεῖράς σου μὲ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου.
»Ὅπως γνωρίζεις νὰ ῥίπτῃς τὸ ἀκόντιον διὰ στιβαρᾶς χειρὸς καὶ νὰ
»ὀδηγῇς ἐπιδεξιῶς ἕνα κέλῃτα. Ὅπως εὗρίσκεις τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν
»νὰ ἐξασκήσαι εἰς τὰ ὅπλα τῶν προγόνων σου. διὰ τῆς καλλιερ-
»γείας τῶν Πιερίδων διανοίγεις ὁδὸν πρὸς τὰ λάμποντα ἄστρα. Μᾶς
»συνδέει ἕνας ἐπὶ πλέον δεσμός. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα μεμνημένοι εἰς
»τὰ ἴδια μυστήρια. Ὡς ποιητὴς ἐκτείνω πρὸς ποιητὴν τὰς ἱκέτιδας χεῖ-
»ρὰς μου καὶ ζητῶ εἰς τὴν χώραν σου ἄσυλον καὶ προστασίαν».

Τελευτών ό 'Οβίδιος υπεραμύνεται εαυτού διά μακρῶν ότι αδίκως έξωρίσθη καί καταλήγει διά τῶν έξῆς.

«Αφού δέν μοι παρέχεται τό δικαίωμα νά παραμείνω εἰς τήν πα-
»τρίδα μου, ζητῶ τοῦλάχιστον, ὅπως δυνηθῶ πλησίον σου νά ζήσω ἐν
»ἀσφαλείᾳ εἰς τήν ξένην ταύτην χώραν».

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιστολή τοῦ 'Οβιδίου. 'Αλλ' ἄρά γε ἡξιώθη ἀπαντή-
σεως ἐκ μέρους τοῦ Κότυς; 'Εκ τῶν ὑστέρων κρίνοντες φρονοῦμεν ὅτι
ό Κότυς παρ' ὅλην τήν εὐγενῆ ψυχὴν του καί τήν καλήν θελήσιν του
νά ἔλθῃ ἀρωγός εἰς ἓνα ἱκετεύοντα ποιητὴν θά ἐδίστασε νά γράψῃ πρὸς
τὸν 'Οβίδιον φοβούμενος τήν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ ὁποίου ἐξε-
τελεῖτο αὐστηρά διαταγή.

Εἰν' ἄληθές ὅτι ὁ Αὐγουστος ἀπέθανε τῷ 14 π. Χ. καί ὅτι ὁ Κότυς
ἠδύνατο, ἂν ἤθελε, νά βοηθήσῃ αὐτόν. 'Αλλ' ἡ ἀτυχὴς μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ Αὐγούστου μετὰ τοῦ θείου του συμβασιλείᾳ, τῆς ὁποίας ἀνεφέρομεν
τὰς λεπτομερείας, ἠνάγκασεν αὐτὸν νά ἀμελήσῃ εἰς ἓνα στοιχειῶδες καθή-
κον, χωρὶς νά δυνηθῇ νά φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν ἀτυχῆσαντα ποιητὴν.
Καὶ οὕτως ἀπέθνησκε μετ' ὀλίγον τῷ 17 π. Χ. εἰς τὴν ἄξενον ἐκείνην
παραλίαν ὁ γλυκὺς τῶν Μεταμορφώσεων ποιητής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Κότυς Ε'
Εύμορφος. Κορυθτώ. Βορίας
Χιόνη. Γενούσια.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Θ. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ

Τατρου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ-ΠΟΙΗΤΗΣ

ΚΟΤΥΣ Ο Ε'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Δραμνα

Εορτής

Δραμνα

Κείτη

1928

Τεύχος

Α, Β.

Τὸ ὄνομα Κότυς ¹⁾ φέρουσι πέντε βασιεῖς τῶν ἀρχαίων Θρακῶν, τῶν ὁποίων ἡ καταγωγή ἀνάγεται εἰς τὸν Εὐμόλπον ²⁾, τὸν μυθικὸν ἥρωα τῆς ἀρχαίας Θράκης. Τοῦτων Κότυς ὁ Ε' ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος, θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν ³⁾ καὶ ὁ μόνος ἐστεμμένος ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος.

¹⁾ Ἀρχετοὶ βασιεῖς τῆς Θράκης φέρουσι τὸ ὄνομα Κότυς, τὸ ὁποῖον ἦτο λίαν διαδεδομένον εἰς τὰς μεγάλας ὀικογενεῖς τῆς Θράκης. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος διατείνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ VI ἤδη π. Χ. αἰῶνος βασιλεύσας τις, φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐβασίλευε τῆς Μοιθίας καὶ ὅτι εἶχε στείλει εἰς τὸν Ἀλυστήν, πατέρα τοῦ Κροίσου, ἐλεγκτὴν τινά ὁμάδα ἐκ τῶν ὑπάρχοντων (Θεμ. I, 23). Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο δὲν εἶχε βεβαίως οὐδὲν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ προσφέρῃ μίαν ψευδῆ ἱστορικὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῶν Μουσῶν τῆς Μ. Ἀσίας πρὸς τοὺς Μοισοὺς τῆς Θράκης. Ἰδέαν γεννηθεῖσαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς συνηχέσεως τῶν δύο λέξεων.

Τὸ ὄνομα Κότυς, ἔφερον ἐπίσης καὶ δύο ἄλλοι βασιεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλαυδίου (Τακίτου Annal. XI, 9) καὶ ἄλλος τοῦ Βοσπόρου, ἀδελφὸς τοῦ Μιθριδάτου (αὐτοῦ, XII, 15, 18).

Ὑπὸ τὸ ὄνομα Κότυς ἡ Κοτυτιὴ ἐλατρεῖτο Θρακικὴ θεότης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία πλήρης ἡδονῶν καὶ ἀκολασίας εἰσῆλθη ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας. Ἐξ Ἑλλάδος μετεδόθη ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοτύτις ἢ Κοτύτια. Ἡ λατρεία τῆς εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ ὅπως καὶ τῆς Φρυγικῆς Κυβέλης, γινομένη ἐπὶ τῶν ὁρέων μετὰ βορέου καὶ βακχεῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ δὲ τελούντες αὐτὰ ἐκαλούντο Βάλται, ἔνεκα τῶν καθαρμῶν τοὺς ὁποίους μετέρχοντο.

²⁾ Ὁ Εὐμόλπος ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου. ἄοιδος καὶ πολεμιστῆς συγχρόνως. Κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγε τὰ Ἑλλενιστῖνα μυστήρια πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διόνυσου (Ὁμηρ. ὕμνος εἰς Δήμητραν, 154 καὶ 176). Οἱ δ' ἀπόγονοι αὐτοῦ ὀνομάζοντο Εὐμολπίδα, ἔχοντες τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς τελέσεως αὐτῶν.

³⁾ Ὁβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου. Βιβλ. II, 9

ΚΟΤΥΣ Ο Α'

382—351 π. Χ. ¹⁾

Κότυς δ' Α', βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, διεδέχθη τὸν πατέρα του Σεύθην ²⁾ περὶ τὸ 382 π. Χ. Ἦτο γνωστότατος εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον. Μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ χρυσοῦ στεφάνου καὶ παρέσχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀθηναίου πολίτου. Ἐν τούτοις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πολλάκις ἦλθεν εἰς ῥῆξιν, διότι οὗτοι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Κατ' αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐπολέμησε πρὸς αὐτόν. Τέλος ὁμως συνεμάχησε μετὰ τοῦ Κότυος καὶ τὸ 382 ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε υἱὸν τὸν Μενεσθέα ³⁾.

Καθ' ἣν ἐποχὴν Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος κατάρθωσε νὰ δηώσῃ τὸ Δεῖγμα ⁴⁾ τοῦ Πειραιῶς, αἱ δὲ Ἀθηναὶ ἐκινδύνευσαν νὰ χάσωσι τὰς σπουδαιοτέρας τῶν κτήσεών των, ὁ Κότυς ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ταύτης ὅπως παγιωθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Ἰφικράτους. Οἱ Ἀθηναῖοι τότε χάσαν τῆς ἐξυψώσεως τοῦ γοήτρου αὐτῶν καὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἐν Θράκῃ ἀτυχῶν, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν κατάρουσιν τοῦ Καλλιστράτου, στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσωσι κατ' αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπέστειλαν τὸν Αὐτοκλῆ, ὅστις δὲν ἤδυνήθη νὰ κατορθώσῃ γενναίῳτι κατὰ τοῦ Κότυος. Οἱ στρατηγοὶ διεδέχοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι τῶν προκατόχων των. Ὁ Τιμόμαχος, γυναικάδελφος τοῦ Καλλιστράτου, ἠναγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ καταλίπῃ ἅπασαν τὴν χερσόνησον. Οὕτω δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Σηστός, ὁ κυριώτερος σταθμὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Κότυος τῷ 360 π. Χ. ⁵⁾. Τὸ δ' ἐπὶ οὗτος ἔτος, ὁπότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐβρίσκοντο εἰς προστριβὰς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, κατέλαβεν ἅπασαν τὴν χερσόνησον.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Κότυς ἐδολοφονήθη ἀρχομένου τοῦ 359 π. Χ. (Ὀλυμπ. 105, 1) ὑπὸ τοῦ Πείθωνος καὶ Ἡρακλείδου, ἀδελφῶν ἐξ Αἴνου, ὁ θάνατός του ἐχαροποίησε τοὺς Ἀθηναίους, οἱ δὲ φονεῖς του ἐξυμνήθησαν ὡς ἥρωες τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐεργέται τῶν Ἀθηνῶν ⁶⁾.

¹⁾ Κατὰ τὸν Droysen ὁ Κότυς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 380—357 π. Χ. (Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετάφρ. Ἱ. Πανταζίδου, σελ. 449 ἐν ὑποσημειώσει).

²⁾ Ὁ Σεύθης διεδέχθη τὸν θεῖόν του Σιτάκην περὶ τὸ 424 π. Χ. Περί αὐτοῦ γίνεται λόγος κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

³⁾ Κορνηλίῳ Νέπιοις, Βίος Ἰφικράτους 3. Ἀημοσθένους κατὰ Ἀριστοκρ. 156.

⁴⁾ Δείγματα ἐξαλοῦντο καὶ τὰ δείγματα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὸ δημόσιον κατὰστημα, ὅπου ἐξετίθεντο αὐτά. ⁵⁾ Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκράτους, 158.

⁶⁾ Κατὰ τὸν Ηλιοτάρχον οἱ φονεῖς τοῦ Κότυος δὲν ἦσαν τυχεῖοι. Οἱ δύο Αἰνί-

Πρίν ή όμως οί 'Αθηναίοι έπωφεληθώσιν εκ της μεταβολής ταύτης ό υιός και διάδοχος του Κότυος Κερσοβλέπτης ¹⁾ κατώρθωσε βοηθούμενος υπό του τολμηροτάτου στρατηγού Χαριδήμου ²⁾ νά έδραιωθή επί του θρόνου. Κατά τό παράδειγμα του 'Ιφικράτους συνεδέθη και ούτος μετά κηδεστίας μετά του βασιλικού οίκου της Θράκης λαβών σύζυγον την άδελφήν του Κερσοβλέπτου. Κατ' αὐτοῦ απέστειλαν οί 'Αθηναίοι τόν Κηφισσόδοτον ³⁾ μέ στρατόν και στόλον, άλλ' ήναγκάσθη νά αποχωρήσῃ αναγνωρίσας την άρχήν του Κερσοβλέπτου.

"Όταν μετά τόν θάνατον του βασιλέως της Μακεδονίας Περδίκκα του Γ' (365—359 π. Χ.) διεδέχθη αὐτόν ό ανήλικος υιός του 'Αμύντας και ένεφανίσθησαν οί διάφοροι μνηστήρες του Μακεδονικού θρόνου, μεταξύ των οποίων και ό Πανσανίας, ό βασιλεύς των Λυγκηστών, ό Κότυς φίλα φρονών πρὸς αὐτόν έστειλεν αρκετήν βοήθειαν. Περὶ της ενεργείας ταύτης του Κότυος δέν έχομεν λεπτομερείας. Τό βέβαιον όμως είναι ότι ό Φίλιππος κατώρθωσε νά καταβάλῃ όλους τους αντιπάλους του και νά ανέλθῃ επί του Μακεδονικού θρόνου.

'Ο Κότυς ήτο διαβόητος εις τόν 'Ελληνικόν κόσμον διά τά πλούτη του, την ωμότητα και την ολινοποσίαν. Πρὸς τους υπηκόους του έφέρετο σκαιότατα και ως άληθής τυράννος. "Όταν δέ τις των φίλων του παρετήρησεν εις αὐτόν, ότι ή τοιαύτη συμπεριφορά του δέν ήτο βασιλική, άλλα παραφροσύνη, έκείνος απήντησεν: «'Αλλ' άκριβώς ή συμπεριφορά μου αὕτη καθιστᾷ τους υπηκόους μου σώφρονας και λογικούς» ⁴⁾.

ταί άδελφοί διετέλεσαν μαθηταί της 'Ακαδημίας του Πλάτωνος. 'Ιδε: 'Ερνέστου Κουρτίου, 'Ελληνική 'Ιστορία μετάφρ. Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. Γ' σελ. 125 και 271.

¹⁾ 'Ο Κότυς άποθανών κατέλιπε τρεις υιούς: Τόν Κερσοβλέπτην, τόν 'Αμάδοκον και τόν Βαρισάδην ή Βηρισάδην. οί όποιοι διενεμήθησαν τό πατριζόν βασίλειον. 'Ο Κερσοβλέπτης έλαβε τό κυρίως λεγόμενον βασίλειον των 'Ιδουσών εν τη κοιλάδι του 'Εβρου, ό 'Αμάδοκος την πρὸς δυσμάς έκτετατομένην χώραν μέχρι Μαρωνείας; και τέλος ό Βηρισάδης την από της Μαρωνείας χώραν μέχρι των όριων της Μακεδονίας περιλαμβάνουσας τά περί τό Παγγαίον χροσσωχεία. Τούτου άποθανόντος μετ' όλίγον (τῷ 357 π. Χ. ό Κερσοβλέπτης απέξενωσε τους υιούς του του πατρικού βασιλείου, καθώς και αὐτόν τόν 'Αμάδοκον, και οὕτως έγινετο κύριος ολοκληρου της Θράκης (πρὸβλ. Droysen. 'Ιστορία του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. σελ. 449 εν όποσημειώσει).

²⁾ 'Ο Χαριδμος οὗτος κατήγετο εξ 'Ωρεού της Εύβοίας. 'Υπήρτεισεν υπό τόν 'Ιφικράτην και Τιμόθεον, άλλ' ήτο άσφατος τόν χαρακτηρηα. Κατηγορηθείς επί άπιστίας κατέφυγε τῷ 360 π. Χ. πρὸς τόν Κότυν, βασιλέα της Θράκης, του οποίου έλαβε την θεγατέρα σύζυγον τῷ 358 π. Χ.

³⁾ 'Ο Κηφισσόδοτος διά την άποτυχίαν ταύτην κατεδικάσθη υπό τόν 'Αθηναίων, ως μαρτυρεῖ ό Δημοσθένης, εις πρόστιμον πέντε ταλάντων (κατά 'Αριστοκρατούς 163), ή δέ άποστολή του έγινετο πρὸ του θανάτου του Κότυος.

⁴⁾ 'Εκ του 'Ελληνομνήμονος του Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. VI. σελ. 164.

Παρ' Ἀθηναίῳ¹⁾ σφίζεται ἀστεία καὶ τερατώδης ἀφήγησις τοῦ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Ἰφικράτους δοθέντος συμποσίου, ὅπου φέρεται ὁ Κότυς ὑπηρετῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς συνδαιτημόνας.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν μὲν ὑπεστοῦσθαι
 στρώμαθ' ἵλονργῇ μέχρ' ἧς ἄρκον²⁾
 δειπνεῖν δ' ἄνδρας βοντυροφάγους,
 ἀρχιμηροκόμας μυριοπληθεῖς
 τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι
 μεῖζους λάκκων δωδεκακλίνων
 αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι
 ζωμὸν τε φέρειν ἐν τῇ χρυσῇ
 καὶ γενόμενον ἀπὸ τῶν κρατήσεων
 πότερον μεθύειν τῶν πινόντων.

Κότυς τοῦ Α' σφίζεται ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή³⁾ ἀνακαλυφθεῖσα παρὰ τοὺς Φιλίππους:

ΚΟΤΥΣ ΔΙΟΝΥ
 ΣΩ ΚΑΙ ΗΡΑ

Οὐδόλως ἀπίθανον, ὁ Κότυς διερχόμενος τῶν Φιλίππων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μαντείου τοῦ Διονύσου⁴⁾, νὰ ἀφιέρωσεν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἥρας ἀνάγλυφόν τι ἢ ἱερόν.

Κότυς τοῦ Α' σφίζονται ἀργυρὰ καὶ χαλκὰ νομίσματα⁵⁾. Τὰ μὲν ἀργυρὰ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς φέρουσι κεφαλὴν πωγωνοφόρου, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἀγγεῖον τοῦ αὐτοῦ σχήματος πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Κυψέλων εἰκονιζόμενον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: ΚΟΤΥΟΣ ἢ ΚΟΤΥ ἢ ΚΟΤΟ. Τὰ δὲ χαλκὰ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἑπεία, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ὅπως καὶ τὰ ἀργυρὰ.

ΚΟΤΥΣ Ο Β'

168—162 π. Χ.

Κότυς ὁ Β' ἦτο υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σεύθου. Ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρό-

¹⁾ Ἀθηναίου, βιβλ. IV 131.

²⁾ Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δύο ἀκόμη στοιχοῦντες ἀντίγραφα εἶναι δεσφάγνωστοι, σχεδὸν κατεστραμμένοι. (Βλ. Σταύρου Μερτζίδου, οἱ Φίλιπποι, σελ. 118).

³⁾ Ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ὑπῆρχε τὸ Μαντεῖον τοῦ Διονύσου, τὸν ὅποιον οἱ μὲν Θράκες τοῦ Παγγαίου ἐλάτρευον ὡς «Κράτιστον», οἱ δὲ τῆς ὀρεινῆς Θράκης ὡς «Μέγιστον». Ἀντόθι, σελ. 41.

⁴⁾ Βλ. Ἱστορία τῶν νομισμάτων Barclay V. Head μετάφρ. I. Ν. 2 βορῶνου. Τόμ. Α', σελ. 355

τατος τῶν Θρακῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, ἄρχων πάσης τῆς Ἀνατολικῆς Θρακίης ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου μέχρι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Προποντίδος. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Κότυν τὸν Α' ὑπῆρξε συνετὸς καὶ ἀνδρεῖος βασιλεὺς καὶ ἀπληλαγμένος τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ὑπάρχοντων του. «Κότυς δ' τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ὡς ἀναφέρει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης¹⁾, ἦν ἐν πολέμοις ἀνὴρ ἐμπράκτως ἐμφορόμενος καὶ γνώμῃ διαφέρων, ἐν τε τοῖς ἄλλοις σπουδαῖος καὶ φιλίας ἄξιος. Ἦν δὲ νήπιος καὶ σώφρων καθ' ὑπερβολήν, ἔτι δὲ τὸ μέγιστον πάντων τοῖς Θραξί²⁾ παρακολουθούντων κακῶν ἀλλοτριώτατος.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περσεὺς ὁ Β' (179—168 π. Χ.) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Γ', ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ῥωμαίων τῷ 172 π. Χ., ὁ Κότυς συνεμάχησεν εἰλικρινῶς μετ' αὐτοῦ ἀποστείλας μεγάλην δύναμιν ἱππικῶν.

Ἡ πρώτη μάχη δοθεῖσα παρὰ τὸ Συκούριον (παρὰ τὴν Ὅσσαν) ὑπῆρξεν ὑπὲρ τοῦ Περσεὺς. Ὁ Κότυς ἡγούμενος τοῦ Θρακικοῦ ἱππικοῦ ἀπέκρουσε καὶ διεσκόρπισε τὸ Ῥωμαϊκὸν ἱππικόν. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἡττα τῶν Ῥωμαίων, ὥστε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπώλεσαν 2.000 ἱππεῖς νεκροὺς καὶ ἑξακοσίους αἰχμαλώτους. Αἱ ἐμπειροπόλεμοι Μακεδονικαὶ φάλαγγες καὶ τὸ θαυμάσιον θρακικὸν ἱππικὸν ἐνίκησαν τὰς ἀπειροπόλεμους ἔτι Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας.

Ὁ Περσεὺς ἐπωφεληθεὶς τῆς νίκης ταύτης, ἐζήτησεν εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων, διατεθειμένος μάλιστα νὰ καταβάλῃ καὶ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν. Ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι, ἂν καὶ ἡττημένοι, ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν τοῦ Περσεὺς, διότι ἐθεώρουν ὅτι τοιαύτη εἰρήνη θὰ ἐσήμαινε καὶ ἀπώλειαν ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Περσεὺς θὰ ἤδυνάτο λαμπρὰ νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς νίκης ταύτης, ἀλλ' ἦτο μόνον καλὸς στρατιώτης, οὐχὶ δὲ καὶ καλὸς στρατηγός, ὥπως ὁ πατήρ του Φίλιππος. Ἐνῶ ὁ Κότυς ἐξεδίωκεν ἐκ τῆς Θρακίης πάντας τοὺς Ῥωμαϊζοντας Θράκας, καθὼς καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως τῆς Περγῆμου Εὐμένους, τὰ ὅποια συνέπραττον μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Περσεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορά του, διερχόμενος τὸν καιρὸν του ἐν μέσῳ χλιδῆς καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ πλέον ἔνεκα τῆς φιλαργυρίας του

¹⁾ Σιόδ. Σικελιώτου, 30.

²⁾ Γενικῶς τοὺς Θράκας ἐθεώρουν ὡς οἰνοπότης καὶ ἐκδότους εἰς κάθε εἶδους ἡδυσταθείας. Προβλ. τὸ τοῦ Καλλιμάχου Αἶτια, II 11—12

Καὶ γὰρ ὁ Θρακικὴν μὲν ἀπὸ τινος χανθὸν ἀμνοῖσι οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἤδατο κισσούβριον.

Δηλ. Ἀπετρέφετο νὰ πίνῃ τὸν οἶνον μὲ τὴν κανάταν κατὰ τὸν τρόπον τῶν Θρακῶν, καὶ προσετίμα νὰ πίνῃ μὲ κοινὸν ποτήριον κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλου κισσοῦ.

δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γαλατῶν Κλωνδίκου προσφερομένην στρατιὰν ἀνερχομένην εἰς 10.000 πεζοὺς καὶ 10.000 ἵππους, μὴ συμφωνήσας ἐπὶ τοῦ ζητουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐτοιμασθέντες οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέστειλαν τῷ 168 π. Χ. κατ' αὐτοῦ τὸν Λεύκιον Αἰμίλιον Παῦλον, ἄνδρα ἐμπειροπόλεμον, ὅπως ἀπήτουν αἱ περιστάσεις.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων ἐγένετο παρὰ τὴν Πύδναν τῇ 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 168 π. Χ. κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον¹⁾. Ἡ μάχη ὑπῆρξε φονικωτάτη. Εἴκοσι χιλιάδες Μακεδόνων ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ 11.000 ἡμιλωτίσθησαν, καὶ οὕτως ἔληξεν ὁ πόλεμος 15 ἡμέρας ἀφ' οὗτοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν ὁ Αἰμίλιος Παῦλος, ἡ δὲ Μακεδονία ὁλόκληρος ὑπετάχθη ἐντὸς δύο ἡμερῶν²⁾.

Ὁ Περσεὺς φεύγων μετὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ, τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐμπόστου στρατηγοῦ τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Κρητὸς διεσώθη εἰς τὴν νῆσον Σαμοθράκην. Ἐκεῖ ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὸν ἔσφινεν ἡ ἀσουλία τῶν Διοσκουρῶν. Ἀλλ' οἱ θεοὶ τῆς Σαμοθράκης δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνεχθῶσιν εἰς τὸ ἄσουλόν των ἕνα φονέα³⁾. Καὶ κατώρθωσε μὲν ὁ Περσεὺς διὰ δωροδοκίας τοῦ ἱεροφάντου Θεῶνδα νὰ ἀθροῦσθῃ ἀπὸ τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ἀπελθῇ τῆς νήσου. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ δραπτεύσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ ὡς εἰς πλησιέστερον πρὸς τὸν σύμμαχόν του Κότυν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος κατεῖχε τὸν λιμένα τῆς νήσου. Ἐγγραψε τότε πρὸς τὸν Αἰμίλιον Παῦλον, ἀλλ' οὗτος ἐκώφευσεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἐπιστρέψας καὶ τὴν ἐπιστολὴν του, διότι ἐν αὐτῇ ὠνόμαζεν ἑαυτὸν βασιλέα. Τότε ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ. Ἄνευ ὅρων εἰς τὸν νικητὴν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς Ῥώμην τὸν θρίαμβον τοῦ στρατηγοῦ.

Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι, παρ' ὅλην τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐχθρότητα τοῦ Περσεῶς, τῇ συστάσει τοῦ Μάρκου Αἰθρηλίου, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν ἐπιεικῶς, ἀπέθανε⁴⁾ δὲ δεσμώτης δύο ἔτη μετὰ τὴν παράδοσίν του τῷ

¹⁾ Τῇ 22 Ἰουνίου τοῦ 168 π. Χ.

²⁾ Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σ. Σακελλαροπούλου. Τόμος Β', σελ. 456.

³⁾ Διότι τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ ὁ Εὐάνδρος ἀπειράσθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Περγάμου Εὐμένην, καὶ διότι ἀργότερον ἐφόνευσεν ἐν αὐτῇ τῇ Σαμοθράκῃ τὸν Εὐάνδρον διαδώσας ὅτι ἠτοκτόνησεν. Λεπτομερεῖας βλ. Tit. Liv. Βιβλ. XLV, 5, 6.

⁴⁾ Τὸ ὅτι δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐθανάτωσαν, μὴ ἀρίνοντας αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ, εἶναι αὐτόχρημα μῦθος. Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σακελλαροπούλου, τόμος Β', σελ. 456.

166 π. χ. ἐν Ἀλβὰ τῆς Ἰταλίας. Ὁ δ' ἐπιζήσας νεώτερος τῶν νιῶν τοῦ Ἀλέξανδρος ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται ὡς κοινὸς γραφεὺς διὰ νὰ προσπορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Οὕτω λοιπὸν 144 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατελύθη τὸ Μακεδονικὸν κράτος, αἱ δὲ ἐπαρχαίαι τοῦ ἀπετέλεσαν μέρος τῆς μεγάλης Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κότυν, οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν τιμωρήσωσιν. Ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἐδόθη συγγνώμη καὶ τὰς κυριευθεῖσας πόλεις ἀφῆκαν ἐλευθέρως ἀποδῶσαντες καὶ τὸν ἐν Ῥώμῃ ὡς ὄμηρον κρατούμενον νιόν τοῦ Βίθυν. Τοῦτον ὁ Κότυς εἶχε παραδῶσει ὡς ὄμηρον εἰς τὸν Περσέα. Ἀλλ' οὗτος συνελήφθη μετ' ἄλλων Θρακῶν αἰχμαλώτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Καρσεδῶν¹⁾ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Κότυς προσέφερε μεγάλα λύτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ νιοῦ του, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέρριψαν αὐτὰ, κρατοῦντες αὐτὸν ὡς ὄμηρον. Μόνον μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ Περσέως ἡ Γερουσία ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν τὸν ἄνευ λύτρων.²⁾ Ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Κότυν συμπεριφορὰ τῶν Ῥωμαίων ἦτο πολιτικωτάτη, διότι ὡς ὀρθῶς ἐσκέπτοντο, θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν κατὰ τοῦ Εὐμένους, βασιλέως τῆς Περγάμου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἦτταν τῆς Πύδνας ὁ Κότυς ἀπῆλθε τὴν κατοχὴν τῶν Ἀβδήρων, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Εὐμένης, ὡς σύμμαχος ἀκόμη τῶν Ῥωμαίων, ἐπετύγχανε τὴν κατοχὴν τῆς Αἰνῶν καὶ Μαρωνείας³⁾. Κατὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Κότυος οἱ Ἀβδηρίται ἐπεμφαν διὰ μέσον τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν Τέω⁴⁾ πρεσβείαν εἰς Ῥώμην, ἵνα ὑπερασπίσῃ αὐτοὺς κατὰ τῆς φιλοδοξίας τοῦ Κότυος. Οἱ Τήϊοι ἐμεσολάβησαν πρᾶγματι ὑπὲρ τῶν Ἀβδήρων ὡς μητροπόλεις αὐτῶν εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπεμβάσεως αὐτῶν οἱ Ἀβδηρίται ἐξέδωκαν ψήφισμα⁵⁾, τὸ ὁποῖον σφίεται ἀνακαλυφθὲν εἰς Sevrî-Hissar παρὰ τὴν Τέων.

Κότυς ὁ Β' ἀπέθανε τῷ 142 π. Χ. ἄγνωστον τίνα καταλιπὼν διάδοχον.

¹⁾ Σήμερον Carsoli.

²⁾ Tit. Liv. XLV. 42. Πολυβ. XXX 18.

³⁾ Tit. Liv. XLV. 19. Πολυβ. XXX. 33

⁴⁾ Τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο ἀσυνήθες. Οἱ Μασσαλιῶται, παραδείγματος χάριν, ἐμεσολάβησαν ὑπὲρ τῆς Λαμψάκου, πόλεως ἀδελφῆς, ἀποικίας τῶν Φωκαέων, ὅπως καὶ ἡ Μασσαλία.

⁵⁾ Ἴδε : Mélanges d'Archéologie et d'Epigraphie τοῦ Albert Dumont, ἐκδόθηνα ὑπὸ τοῦ Th. Homolle, σελ. 442 ὑπ' ἀριθμ. 110^b4.

ΚΟΤΥΣ Ο Γ'

57—48 π. Χ.

Περὶ Κότυος τοῦ Γ' ἐλάχιστα διέσωσαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἔπεισε τὸν ἀνθύπατον Πείσωνα¹⁾ νὰ δολοφονήσῃ τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν καὶ ὅτι συνετάχθη ἀκολούθως μετὰ τοῦ Πομπηίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Καίσαρος ἀγῶνα διὰ 500 ἀνδρῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λεύκιος Κάσιος Λογγίνος, στρατηγὸς τοῦ Καίσαρος, ἤρχισε νὰ ὀχυρώνῃ τὰς πύλας τῶν Τεμπῶν, αἰφνιδίως ἀεφάνῃ πρὸ αὐτοῦ μοιρὰ τις ἱππέων Θρακῶν ὑπὸ τὸν Κότυν. Νομίσας ὁ Λογγίνος ὅτι βλέπει τὴν πρωτοπορίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Μετέλλου Σκηπίωνος, πενθεροῦ τοῦ Πομπηίου, ἐξεκένωσε τὴν Θεσσαλίαν καὶ ὑπεχώρησε μέχρι Ἀμβρακίας. Ταῦτα ἐγένοντο τῷ 48 π. Χ. ²⁾.

Κότυος τοῦ Γ' σφύζονται ὠραιότατα ἀργυρὰ τετραδράχμα φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κότυος, ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν ἐπιγραφὴν: ΚΟΤΥΟΣ ἦ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΟΣ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ κεφαλήν³⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Δ'

11 π. Χ. — 6 π. Χ.

Κότυς ὁ Δ' ἦτο ἐξάδελφος τοῦ Παισκουπόριδος. Θέλων μόνος νὰ καταλάβῃ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ὁ Αὐγουστος εἶχε διανείμει μεταξὺ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θεοῦ του, συνέλαβεν αὐτὸν δολίως καὶ παρὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τιβερίου ἐθανάτωσεν αὐτόν⁴⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Ε'

12—17 μ. Χ.

Μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκους τοῦ Α' ⁵⁾ (Παισκουπόριδος κατ'

¹⁾ Κικέρ. Piss. XXXIV. Καίσαρος, De bello Gallico. III, 4.

²⁾ Χερτοβέγγ, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας Τόμ. Α', σ. 568.

³⁾ Νομισματολογία Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. : 59.

⁴⁾ Δίων. Κασσ. ΝΔ, 34. Τακίτου. Annai II, 61.

⁵⁾ Ῥοιμητάλκης ὁ Α' (11 π. Χ. — 12 μ. Χ.) ἦτο ἀδελφὸς Κότυος τοῦ Δ' καὶ φίλος τοῦ Ἀντωνίου. Συνταχθεὶς κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ὀκταβίου ἀγῶνα ἐγκατέλειπε τὴν Τριανδρίαν μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν (31 π. Χ.) καὶ προσῆλθε μὲ τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ. Ὡς κηδεμὼν Ῥαισκουπόριδος τοῦ Β' καὶ τινος ἄλλου ἀγνώστου τὸ ὄνομα, ὡδὼν Κότυος τοῦ Δ', διεξήγαγε φοβερὸν ἀγῶνα κατὰ τὸν Βέσσων, Θρακικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἡγεῖτο ὁ Βογολέζος, πρωθυερεὺς τοῦ Διονύσου. Κατὰ τινὰ μάχην ὁ Ῥαισκούπορις ἐφονεύθη, ὁ Ροιμητάλκης ἐτράπη εἰς φυγὴν. οἱ

ἄλλους) ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον Κότυς ό Ε', ό ἐπικληθεὶς Σαππαῖος¹⁾, υἱός τοῦ βασιλέως Σαδάλα²⁾ καὶ τῆς Πολεμοκρατείας, ὅτις θεωρεῖται, ὅπως εἵπομεν ἀνωτέρω, εἰς τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ ό μόνος ἑοτεμμένος ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ὀβιδίου³⁾ καὶ τοῦ Τακίτου συνέγραψεν ἀρκετὰ ἔμμετρα συγγράμματα. Δυστυχῶς ὁμως οὐδὲν τούτων περιεσώθη μέχρις ἡμῶν.

Κατὰ τὸν Τάκитον μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκους τοῦ Α', βασιλέως τῆς Θράκης καὶ συμμάχου τῶν Ῥωμαίων, ό Αὔγουστος ἔνεκα πολιτικῶν λόγων διένειμε τὸ βασίλειον τῆς Θράκης μεταξὺ τοῦ Ῥαισκουπόριδος τοῦ Γ', ἀδελφοῦ του, καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κότυος τοῦ Ε'.

Κατὰ τὴν διανομὴν ταύτην αἱ παραλιακαὶ πόλεις καὶ χωρὰι, αἱ γειτνιζούσαι μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον καὶ κείμεναι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Θράκης ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστρου, ἐδόθησαν εἰς τὸν Κότυν, αἱ δὲ ἄγονοι καὶ βραχώδεις εἰς τὸν Ῥαισκούποριν. Καί, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ό Τάκιτος⁴⁾, ό χαρακτήρ τῶν δύο τούτων βασι-

δὲ στρατιῶται τοῦ πιστεύοντες ὅτι οἱ θεοὶ συμμάχοι μετὰ τοῦ Βογολέξου ἔφευγον ἀνευ μάχης. Ὁ Ῥοιμητάλκης ἠναγκάσθη τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν χειρόνησον, ἀλλ' οἱ Βέσσοι κατεδίωξαν αὐτὸν ἐρημώσαντες τὴν χώραν. Οὕτως ἅπανα ἡ Θράκη περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βέσσων, οἱ ὅποιοι ἐστράφησαν κατὰ τῆς Μακεδονίας καὶ αὐτῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι τότε διετάξαν τὸν Λ. Πείσιωνα νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Ῥοιμητάλκους καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν κατὰ τῶν Βέσσων ἀγῶνα. Κατὰ τὴν πρώτην μάχην αἱ Ῥωμαῖκαὶ λεγεῶνες ἠττήθησαν. Ἀλλὰ ταχέως ἀναλαβὼν ό Πείσιων κατενίκησε τοὺς Βέσσους, ὥς καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτῶν συμπράξαντας, κατορθώσας ἐντός ἐνός ἔτους τελείως νὰ καθυποτάξῃ αὐτούς. Ὁ Ῥοιμητάλκης ἀνῆλθε τότε εἰς τὸν θρόνον διαδεχθεὶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ῥαισκούποριν καὶ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπολέσθη κατὰ τὰς μάχας. Τῷ 6 μ. Χ. βοηθήσας τοὺς Διοικητὰς τῆς Μοισίας τῆς Θράκης πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν Δαλματῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Παννονίας, οἱ ὅποιοι ἐπανεστάτησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἤδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ νικήσῃ ἐν τινὶ μάχῃ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Βάτωνα. Ἀπέθανε τῷ 10 μ. Χ.

Αἱ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὑπηρεσίαι του αὐταὶ, προσεπόρισαν τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὐγούστου, τῆς ὁποίας ἐναντὶ δείγματα σφίζονται ἐπὶ τῶν νομισμάτων του. Ἐπὶ τῆς μᾶς ὁμῆως φέρονται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ διαδήματος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν κεφαλὴν τοῦ Αὐγούστου καὶ τὰ γράμματα ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ. Ἐπὶ πλέον πανταχόθεν πληροφορούμεθα ὅτι ό Ῥοιμητάλκης ἔφερε καὶ τὰ ῥωμαϊκὰ ἐπώνυμα Γάιος, Ἰούλιος, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως τοῦ παρέσχεν ό Αὔγουστος.

¹⁾ Οἱ Σαππαῖοι ἦσαν μία ἐκ τῶν 22 αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Θράκης, κατοικοῦντες παρὰ τὰ Ἀβδηρὰ πρὸς βορρᾶν τῆς λίμνης Ἰσμαρίδος.

²⁾ Albert Dumont. loc. cit. σελ. 365.

³⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου, II, 9.

⁴⁾ «Illi (δηλ. τοῦ Κότυος) mite et amoenum, huic (δηλ. τοῦ Ῥαισκουπόριδος), atrox, avidum et societatis impatiens». Annal. βιβλ. II, 64.

λέων διέφερεν, ὅσον καὶ ἡ φύσις τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας ἐξουσίαζεν ἑκα-
στος. Καὶ τοῦ μὲν Κότυος ὁ χαρακτήρ ἦτο γλυκὺς καὶ πρᾶος (jun-
num mitissimus κατὰ τὸν Ὀβίδιον), τοῦ δὲ Ῥαισκουπόριδος ὑπερο-
πτικός, σκληρὸς καὶ φθονερός.

Ὁ Κότυς ἐνυμφεύθη τὴν Ἀντωνίαν Τρύφαιναν ¹⁾, Ἑλληνίδα τὸ
γένος, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Πολέμωνος ²⁾ καὶ τῆς Πυθο-
δώριδος, ἐγγονῆς τοῦ πρώτου ὑπάτου τῆς Ῥώμης Μάρκου Ἀντωνίου. Ἡ
Ἀντωνία εἶχε καὶ ἀδελφὸν τὸν Ζήνωνα, ὅστις ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Γερ-
μανικοῦ βασιλεὺς τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας τῷ 18 μ. Χ. καὶ ἐβασίλευσεν
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξίας ὁ Γ' ³⁾ μέχρι τοῦ 35 μ. Χ. ⁴⁾.

Οὕτως ἐπὶ Κότυος τοῦ Ε' ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Θράκης συνε-
δέετο μετὰ στενῶν δεσμῶν συγγενείας ὄχι μόνον μετὰ τῆς Αὐτοκρατο-
ρικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν
τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀρμενίας.

Ἐκ τῆς Ἀντωνίας ὁ Κότυς ἀπέκτησε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Ῥοιμητάλκην,
Πολέμωνα καὶ Κότυν. Τούτων τὸν Ῥοιμητάλκην ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην
πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἔνθα συνεδέθη στενότερα ὥς φίλος καὶ συμπαίκτηρ
μετὰ τοῦ Γαίου Καίσαρος, ὅστις ἀργότερον ἐγένετο Βασιλεὺς τῆς Ῥώ-
μης, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλλιγούλας.

Κότυος τοῦ Ε' ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως παρὰ τὴν Βιζύην καὶ τὰ
περίχωρα αὐτῆς πλείστα νομίσματα φέροντα τὴν προτομὴν τοῦ Κότυος
ἐστεμμένον διὰ διαδήματός μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΣ,

¹⁾ Ἡ Ἀντωνία ἐνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς Ἀντωνίας, μητρὸς τοῦ Γερμανι-
κοῦ. Τῆς Ἀντωνίας σφύονται ἀγγυρὰ νομίσματα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς φέροντα τὴν ἐπι-
γραφὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ἢ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΡΥΦΑΙΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 13.

²⁾ Ὁ Πολέμων, υἱὸς Ζήνωνος τοῦ ῥήτορος ἐκ Λαοδικείας, ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν
πρὸς τὸν Ἀντώνιον ὑπηρεσιῶν του διορίσθη διοικητὴς μέρους τινὸς τῆς Κιλικίας.
Βραδύτερον ἀντήλλαξε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου, ἀλλ'
ἀγωνιστὸν πότε. Κατὰ Δίωνα τὸν Κάσιον, ὁ Πολέμων ἦτο βασιλεὺς τοῦ Πόντου κατὰ
τὸ 36 π.Χ., ὅποτε ἐβρόμήθησε τὸν Ἀντώνιον εἰς τὴν κατὰ τῶν Πάρθων ἐκστρατείαν.
Ἡ βασιλεία του ὅληρε μακρὰ καὶ εὐτυχής, αἱ δὲ κτήσεις του πλὴν τοῦ Πόντου περι-
ελάμβανον τὴν Κολχίδα καὶ ἄλλας ἐπαρχίας μέχρι τοῦ Βοσπόρου. Τοῦτον ἀποθα-
νόντα περὶ τὸ 2 π.Χ. διεδέχθη ἡ δευτέρα σύζυγός του Πειθοδορίς, θυγάτηρ Πυθο-
δώρου τοῦ ἐκ Τράλλεων, φίλου τοῦ Πομπηίου, βασιλεύσασα μέχρι τοῦ 38 μ.Χ. Ὁ σύγ-
χρονος αὐτῆς Στράβων ἀναφέρει περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο γυνὴ ἐνάρετος καὶ μεγάλης διοι-
κητικῆς ικανότητος. οὕτως, ὥστε αἱ ὑπ' αὐτὴν χώραι ἤκαζον.

³⁾ Τὸ ὄνομα Ἀρταξίας ἔλαβεν ἐκ τῆς πόλεως Ἀρτάξατα, τὴν ὁποίαν κατέλαβεν ὁ
Γερμανικὸς (Ταχίτου Annal. II, 56).

⁴⁾ Αὐτόθι, II. 56.

ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν νίκην κρατοῦσαν στέφανον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ ¹⁾).

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κότυος εἶχον μεταβληθῇ εἰς ἐντέυχτήριον πάντων τῶν διασήμων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὅποιοι πλεῖστα ὅσα ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεία ἀφιέρωσαν πρὸς τιμὴν του.

Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς μεταξὺ καὶ ἄλλων ἔγραψε καὶ τὸ ἐξῆς ἐλεγείον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθειάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ Κότυος.

Ζηνὶ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ Ἄρει τέκνον ἀνάκτων
εὐκελον, εὐκταίῃ μητέρος εὐτοκίῃ
πάντα τοι ἐκ Μοιρέων βασιλῆϊα, πάντα τέλεια
ἦλθεν ἐποιήθης δ' ἔργον ἀοιδοπόλων
Ζεὺς σκῆπτρον βασιλείων, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ
Φοῖβος ἔχει παρὰ σοι δ' ἄθροα πάντα, Κότυ.

Ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ Αὐγουστος, οἱ δύο βασιλεῖς ἦν καὶ ἀντιθέτων χαρακτήρων καὶ ἰδεῶν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Τάκτιος, ἔζων ἐν ἁρμονίᾳ, τοῦ Ῥαισκουπόριδος φοβουμένου τὴν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπιμελῶς κρυπτοντος τὰ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἐθνικὰ σχέδια. Μετὰ τὸν θάνατον ὁμῶς τοῦ Αὐγούστου τῷ 14 π. Χ. καὶ τὴν ἀνοδὸν τοῦ Τιβερίου εἰς τὸν θρόνον ὁ Ῥαισκούπορις ἀπέρριψε τὸ προσώπειον καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Κότυος.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο συνεβούλευσε τοὺς δύο βασιλεῖς νὰ συμφιλωθῶσι καὶ νὰ παύσωσι τὰς ἐχθροπραξίας. Καὶ ὁ μὲν Κότυς ἀπέλυσε τὰ στρατεύματά του, ὁ Ῥαισκούπορις ὁμῶς δολίως φερόμενος προεκάλεσε συνέντευξιν καὶ συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ Κότυος, ὅστις μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ παραταθὲν πρὸς τιμὴν του συμπόσιον συνέλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Εἰς μάστιγιν ὁ Κότυς διεμαρτύρετο ἐπικαλούμενος τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Ὁ Ῥαισκούπορις εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐκράτησε σιδηροδέσιμιον, ἐνῶ τὰ στρατεύματά του κατελάμβανον τὴν χώραν του. Πρὸς δικαιολογίαν δὲ τῆς τοιαύτης ἀτίμου συμπεριφορᾶς του ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἀνεκάλυψε συνωμοσίαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκράτορος, τὴν ὁποίαν κατέβαλε διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ Κότυος.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο καὶ θέλων νὰ ἀποφύγῃ κάθε ὀῆξιν μετὰ τοῦ Ῥαισκουπόριδος, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς «Ἐὰν ἡ διαγωγὴ του δὲν ἦτο δολία, ἡδύνατο νὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀθρότητός του. Ἐν πάσῃ ὁμῶς

¹⁾ Νομισματολογία Head - Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 360.

περιπτώσει οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ γερουσία ἠδύναντο νὰ ἀποφανθῶσι, πρὶν ἢ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς του». Συνεβούλευσε δὲ τὸν Ῥαϊσκούποριν νὰ ἀπολύσῃ τὸν Κότυν, αὐτὸς δὲ νὰ προσέλθῃ εἰς Ῥώμην, ἵνα ἀποδείξῃ τὴν κατὰ τοῦ Κότυος κατηγορίαν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔστειλεν εἰς τὸν Ῥαϊσκούποριν διὰ μέσου τοῦ Λατινίου Πάνδου, ἀντιστρατήγου (propraetor) τῆς Μοισίας, μετὰ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸν Κότυν. Ὁ Ῥαϊσκούπορις ὅμως φοβηθεὶς, μήπως ἀνακαλυφθῇ ἡ ἐνοχὴ του, ἐφόνευσε τὸν Κότυν καὶ διέδωκεν ὅτι ἠτοκτόνησε, συνάμα δὲ προφασισζόμενος ὅτι διεξάγει πόλεμον κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Βασταρνῶν συνήθροιζε στρατόν. Ἐπὶ πλέον ἤλθε καὶ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ἀνιστίου Betus ἐκ τῶν ἐπιφανῶν Μακεδόνων, ὅστις εἶχεν ἐξορισθῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἐνοχος ἐσχάτης προδοσίας¹⁾.

Καὶ οὕτως ἐτελεύτησε δολοφονηθεὶς ἀγρίως ὁ γλυκὺς καὶ εὐγενὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς κατὰ τὸ 17 μ. Χ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λατίνιος Πάνδος ἀπέθανεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἀπεστάλη ὁ Πομπώνιος Φλάκκος, ἀρχαῖος συμπολεμιστὴς καὶ στενὸς φίλος τοῦ Ῥαϊσκούποριδος, ὅστις κατώρθωσε δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων νὰ προσελκύσῃ αὐτὸν μέχρι τῶν Ῥωμαίων προφυλακῶν, ὅπου ὑπὸ τὸ πρόσχημα βασιλικῶν τιμῶν ἔθεσε φρουρὰν πρὸς φυλάξιν του. Ὅταν ὅμως ἠθέλησεν ὁ Ῥαϊσκούπορις νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε ἐνόησεν ὅτι ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀργότερον μετεφέρθη εἰς Ῥώμην, ὅπου ἡ καταφυγούσα σύζυγος τοῦ Κότυος Ἀντωνία κατηγοροῦσεν αὐτὸν δημοσίᾳ ὡς φονέα τοῦ συζύγου της. Ἀποδειχθεὶς καταφανῶς τῆς ἐνοχῆς του, καταδικάσθη νὰ διελθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν ἐξορίᾳ μακρὰν τῆς Θερᾶκης. Ὡς τόπος δ' ἐξορίας ὠρίσθη ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, ὅπου κατηγορηθεὶς ὅτι προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη τῷ 19 μ. Χ.²⁾

* *

Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ῥαϊσκούποριδος ἡ Θερὰκη διενεμήθη μετὰξὺ τοῦ Ῥομητάλκου τοῦ Β', υἱοῦ τοῦ Ῥαϊσκούποριδος, ἀνταφρονούντος πρὸς τὸν πατέρα του διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν του, καὶ τῶν τέκνων Κότυος

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38.

²⁾ Ἡ διήγησις αὕτη τοῦ Τακίτου εἶναι σπουδαιότητα, καθ' ὅσον τὸ συμβάν τοῦτο ὑπ' οὐδενὸς ἀναφέρεται. Οὔτε ὁ Σουητιώγιος οὔτε Δίων ὁ Κάσιος ἀναφερόσιν τι. Μόνον ὁ V. Paternculus συνοπτικώτατα ἀναφέρει τοῦτο (Hist. Rom. Βιβλ. II, 129) ἀποδίδων τὴν φυλάκισιν τοῦ Ῥαϊσκούποριδος εἰς πανουργίαν τοῦ Τιβερίου, ὑποβοηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδείου Πομπωνίου Φλάκκου.

τοῦ Ε'. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ τέκνα τοῦ Κότυος ἦσαν ἀνήλικα, ὁ Τιβέριος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κηδεμόνος αὐτῶν διώρισεν ἑπαρχὸν ἐν Θράκῃ τὸν Ῥωμαῖον Τριβελλῖνον Ῥούφον, ἀρχαῖον στρατηγὸν (praetor), νὰ διοικῇ προσωρινῶς τὴν χώραν κατ' ἀρχαῖον παράδειγμα, ὅτε ἔστειλαν εἰς Αἴγυπτον Μάρκον τὸν Λέπιδον κηδεμόνα τῶν υἱῶν Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ὁ διαδεχθεὶς ὅμως τὸν Τιβέριον Γάιος ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν παιδικὸν του φίλον Ῥοιμητάκην τὸν Β', ὅστις εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης. Οὗτος ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 46 μ. Χ., ὅποτε ἀπέθανεν ὑπὸ ὧλως τραγικᾶς περιστάσεως. Καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀνεψιάν του ἐξήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς συζύγου του¹⁾, ἣτις καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥοιμητάκου ἡ Θράκη κατέστη Ῥωμαϊκὴ ἑπαρχία προσαρτηθεῖσα ὀριστικῶς τῷ 46 μ. Χ. εἰς τὴν κοσμοκράτειραν Ῥώμην.

Ῥοιμητάκους τοῦ Β' σώζεται ὠραῖον νόμισμα, φέρον τὴν αὐθεντικὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑΣ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Καλλιγούλα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΓΑΙΩ ΚΑΙΣΑΡΙ ΣΕΒΑΣΤΩ²⁾.

Ὁ Ῥοιμητάκης ἦτο φίλος τῶν Ἀθηναίων, ἀναφέρεται δὲ καὶ ὡς ἐπώνυμος ἄρχων³⁾ αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 37-38 μ. Χ.

Ἡ Ἀντωνία Τρύφαινα ἱκανοποιήθη διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ Ῥαισκου-πόριδος καὶ κατόρθωσε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν τέκνων τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἀτυχοῦς πατρός των. Ἀλλ' ἡ προστασία αὕτη καὶ εὐνοια, διὰ τῆς ὁποίας ἡ γερουσία τῆς Ῥώμης περιέβαλλεν αὐτὴν καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἐξήγειρον τὴν γενικὴν κατ' αὐτῆς δυσaráσκεϊαν τῶν ὑπηρετῶν τῆς, οἱ ὅποιοι διέβλεπον τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας των.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Ῥοιμητάκου εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του καὶ τὴν τοῦ ἀντιβασιλέως Τριβαλλιανοῦ Ῥούφου διὰ τοὺς ἀνήλικους υἱοὺς τοῦ Κότυος, κατὰ τὸ 25 μ. Χ. σπονδαῖαι ταραχαὶ

¹⁾ Τὸ ἐπισόδιον τοῦτο δικαίῳ εἰς τὰ Ἑλληνικά τοῦ Εὐσεβίου ἀποσπάσματα, καὶ συνέρη κατὰ τὸ ἔκτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου τῷ 46 μ.Χ.

²⁾ Ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Tochon. Ἴδε Λεξικὸν Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Σ. 1. Βουτρεῖ ἐν λέξει Ῥοιμητάκης. Ἐπίσης Νομισματολογία Head-Σβορώνου, Τόμ. Α', σελ. 360.

³⁾ Πρβλ. Χερτοβέργ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Μετάφρ. Π. Καρολίδου, Τόμ. Α', σελ. 419.

συνέβησαν καθ' ὅλην τὴν Θράκην συνεπεία κατακραυγῆς κατὰ τῶν νέων διοικητῶν τῆς χώρας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνικανότης, ὥπως διεικνύντο, δὲν ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ταραξίας τῆς δημοσίας ἡσυχίας.

Ὁ Τάκιτος¹⁾ ἀναφέρει ὅτι τρεῖς φοβεραὶ βάρβαροι φυλαί, οἱ Κοιλαλείαι, οἱ Ὀδρῦσαι καὶ οἱ Δῖοι, ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς, ἄλλοι μὲν προσέβησαν εἰς λεηλασίας, ἄλλοι δὲ διαθάντες τὸν Αἰμον ἐπολιόρκησαν τὴν Φιλιππούπολιν, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Ῥοιμητάλκης.

Ὁ Velleius, ὅστις ἐστρατήγει τῶν παρὰ τὴν Θράκην Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, μαθὼν τὰς κινήσεις τῶν ἐπιδρομέων μέρος μὲν ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν, λαβὼν δὲ τὸ πλεῖστον μεθ' ἑαυτοῦ ἐστράφη κατὰ τῶν πολιορκούντων τὴν Φιλιππούπολιν. Ἡ ταχύτης καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης τοῦ Velleius διεσκόπισε τοὺς ἐπιδρομείς, ὁ δὲ Ῥοιμητάλκης δι' ἐπιτυχούς ἐξόδον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεφάνησαν αἱ Ῥωμαϊκαὶ λεγεῶνες, κατώρθωσε νὰ σωθῇ. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν συνήφθη συμπλοκή, καθ' ἣν ἐκ τῶν βαρβάρων πολλοὶ ἐφονεύθησαν, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε θανὴς αἵματος ἐκ μέρους τῶν Ῥωμαίων.

Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν αἱ θρακικαὶ φυλαὶ μετὰ μεγαλυτέρας ἐντάσεως ἐξηκολούθησαν τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀγῶνα μέχρι τοῦ 26 μ. Χ., ἐπὶ τέλους ὅμως ἐκάμφθησαν καὶ ἡ νίκη ἔσπευε τὸν Ποππαῖον Σαβῖνον, ὀδηγοῦντα τὰς Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας²⁾. Οἱ ἀποστάται χαρρακοθέντες ἐπὶ τῶν μάλλον ἀποκρήμων κορυφῶν τοῦ Αἰμου ἐπολέμησαν μετὰ λύσεως μέχρι τελευταίας θανάδος αἵματος ἔχοντες παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶν τοὺς γονεῖς, συζύγους καὶ τέκνα τῶν, οἱ ὅποιοι ἐνεθάρρουν αὐτοὺς διὰ τῆς παρουσίας τῶν καὶ πατριωτικῶν ῥιμάτων. Τοιαύτη ἦτο ἡ λύσσα καὶ ἡ ἐπιμονή τῶν, ὥστε οἱ μὴ φονευόμενοι ἠττοκτόνουν διὰ τῶν ἰδίων ξιφῶν τῶν προτιμώντες τὸν θάνατον τῆς δουλείας.

Τοιοῦτόν ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς ἐξεγέρσεως τῶν θρακικῶν ἐκείνων φυλῶν. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς νίκης ἐκείνης ἀνήγειραν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ εἰρεπία σφύρονται ἐν Βιζύῃ, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς· «Θεῷ τῷ ὑψίστῳ ὡς εὐχαριστήρια ὑπὲρ σωτηρίας Ῥοιμητάλκους καὶ Πυθοδορίδος (βασιλέων) ἐκ τοῦ κατὰ Κοιλαλητικὸν πόλεμον κινδύνου»³⁾.

Ὁ Ῥοιμητάλκης ἐφάνη χρησιμώτατος καὶ πάντοτε πιστὸς φίλος τῶν Ῥωμαίων κατορθώσας νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦ Καλλιγούλα. Μάλιστα ὁ Καλλιγούλας κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσιον παρεχώ-

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38—39.

²⁾ Τακίτου, Annal. IV, 46—51. Περβλ. Χερτοβέργ, loc. cit. Τόμ. Β', σελ. 30 καὶ ἑξῆς.

³⁾ Ἐκ τῆς Θρακικῆς Ἐπετηρίδος τοῦ 1897, σελ. 103.

ρησεν εις αυτόν τὸ βασίλειον τοῦ ἐξαδέλφου του, ἐνῶ εις αὐτὸν παρεχώρει ὡς ἀντιστάθμημα τὸ βασίλειον τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ἐν τούτοις, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τινων ἐπιγραφῶν τῆς Κυζίκου¹⁾, χρονολογουμένων ἀπὸ τοῦ 38 π. Χ., ἐποχῆς τῆς εις τὸν θρόνον ἀνόδου τοῦ Καλλιγούλα, μολονότι εἶχον παρέλθει ἔνδεκα ἔτη ἀπὸ τῆς περιλάμπρου ταύτης νίκης, οἱ υἱοὶ τοῦ Κότυος δὲν εἶχον λάβει ἀκόμη τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εις τὸ βασίλειόν των. Κατὰ τὰ ψηφίσματα ταῦτα ἡ χήρα τοῦ Κότυος Ἀντωνία μετὰ τῶν υἱῶν τῆς ἦλθεν εις Κύζικον, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη μέχρι τῆς εις τὴν Θράκην ἐπιστροφῆς των.

Οἱ Κυζικηνοὶ εις ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ πόλει αὐτῶν διαμονῆς τῆς Ἀντωνίας καὶ τῶν υἱῶν τῆς ἐξέδωκαν δύο ψηφίσματα, περιέχοντα συμπαθητικωτάτας ἐκφράσεις ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς, ὡς καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γάιον εὐγνωμοσύνης τῆς διὰ τὰς εὐεργεσίας, τῶν ὁποίων ἔτυχε παρ' αὐτοῦ μετὰ τῶν ὄρφανῶν τέκνων τῆς.

II.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπανερχομεθα εἰς τὸν βασιλέα-ποιητὴν.

Ὁ Ὀβίδιος, ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶχεν ἐξορισθῇ τῷ 9 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου εἰς τοὺς τόμους τοῦ Εὐξείνου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἀπηύθυνεν τῷ 12 μ. Χ. πρὸς τὸν Κότυν μακρὰν καὶ ἔμμετρον ἐπιστολὴν ἐξ 81 στίχων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἱκετεύει, ὅπως τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν Θράκῃ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν *Coty Regi*²⁾, θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Λατινικῆς ποιήσεως, ἄρχεται δὲ διὰ τῶν ἐξῆς ἐγκωμιαστικῶν φράσεων.

«ὦ Κότυ, ἀλόγους βασιλέων, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ
»φθάνει μέχρι τοῦ ἐνδόξου Εὐμόλπου. Ἐὰν ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν ἀκοήν
»σου ἡ περὶ τῆς ἐξορίας μου εἰδήσις, ἐὰν γνωρίζῃς ὅτι φθίνω εἰς μίαν
»χώραν γείτονα τῆς ἰδικῆς σου, εἰσάκουσον, ὦ ἀρίστε τῶν πριγκίπων, τὴν
»φωνήν, ἡ ὁποία σὲ ἱκετεύει καί, ἀποῦ δύνασαι, γίνε τὸ στήριγμα ἐνὸς
»ἐξορίστου. Ἡ τύχη—καὶ δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτὸ—μὲ παρέδωκεν εἰς
»τὰς χεῖράς σου. Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν ἐφάνη ἐχθρὰ πρὸς ἐμέ.
»Δέξου μετ' εὐνοίας εἰς τὰς παραλίας σου τὰ συντρίμματα τοῦ ναυαγίου

¹⁾ Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀνεκαλύφθησαν τῷ 1873, σφύζονται δὲ ἤδη εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βλέπε : J. Millingen, περὶ δύο ἀνεκδότων Κυζικηνῶν ψηφισμάτων, ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως, Τόμ. Ζ', σελ. 23--28.

²⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου. Βιβλ. II, ἐπιστολὴ 9.

»μον, καὶ εἴθε ἡ χώρα, τῆς ὁποίας βασιλεύεις, νὰ μὴ μοῦ γίνῃ σκληρο-
»τέρα τῶν κυμάτων.

»Πίστευσέ με, εἶναι ἄξιον ἐνὸς βασιλέως νὰ παρηγορῇ τὴν δυστυ-
»χίαν. Τοῦτο ἀρμόζει εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα ποὺ κατέχεις, καὶ ἡ τύχη
»ποῦ σὲ ἀξίζει, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἴναι, δὲν εἴμπορεῖ νὰ φθάσῃ τὴν
»μεγαλυτέραν καρδιά σου. Ποτὲ ἡ ἰσχὺς δὲν θαυμάζεται περισσότερον
»παρὰ ὅταν συγκινῆται ἀπὸ τὴν ἱεσίαν. Αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μεγαλεῖον
»τῆς καταγωγῆς σου, αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον μιᾶς εὐγενείας ἐκ θεῶν κατα-
»γομένης, σοῦ τὸ συνιστᾷ ὁ Εὐμόλπος, ὁ ἔνδοξος ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας
»σου, καὶ ὁ δίσπαίπος αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Αὐτὸ εἶναι τὸ προνόμιον, τοῦ
»ὁποίου συμμετέχεις μετὰ τῶν θεῶν. Σοῦ ἀπευθύνουν ἱεσίας, ὅπως εἰς
»αὐτούς. Καὶ σὺ, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀνακουφίζεις τοὺς ἱκετεύοντάς σε.
» . . . Καὶ σὺ ἐπίσης, ὦ Κότυ, ἄξιε νιῆ ἐνδόξου πατρός, βοήθησον ἕνα
»δυστυχῆ ἐξόριστον εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἄρχεῖς. ».

Ἐξακολουθῶν ὁ ποιητὴς παραβάλλει τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Ἀλ-
κινόου καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐξαίρει τὸ μει-
λίχιον τοῦ χαρακτήρος, τὴν πραότητα καὶ τὴν ποιητικὴν φύσιν τοῦ
Θρακικοῦ βασιλέως διὰ τῶν ἐξῆς:

«Νὰ προσθέσω ἀκόμη, ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν ὥραίων τεχνῶν πραῖνει
»τὰ ἦθη καὶ ἀπαλύνει τὴν σκληρότητα; Ἐξ ὅλων τῶν βασιλέων οὐδεὶς
»πλειότερον σοῦ ἐκαλλιέργησε τὰς γλυκείας αὐτὰς σπουδὰς καὶ οὐδεὶς
»ἀφιέρωσε περισσότερον χρόνον δι' αὐτάς. Οἱ στίχοι σου τὸ ἀποδεικνύουν.
»Ἀφαίρεσον τὸ ὄνομά σου ἐκ τῶν στίχων τούτων καὶ θὰ ὠρμιζόμην
»ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἔργον ἐνὸς Θρακικοῦ. Ὅχι! Ὁ Ὅρ-
»φεὺς δὲν εἶναι πλέον ὁ μόνος ποιητὴς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἡ χώρα
»τῶν Βιστόνων ὑπερφηανεύεται διὰ τὸ πνεῦμά σου. »

Περαιτέρω ὁ Ὀβίδιος ἐπαινεῖ τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα τοῦ Κό-
τυος καὶ ἐπανερχεται εἰς τὸ ποιητικόν του τάλαντον λέγων:

«Ὅπως τὸ θάρρος σου σὲ παρακινεῖ νὰ λάβῃς τὰ ὅπλα, ὅταν εἶναι
»ἀνάγκη καὶ νὰ βάψῃς τὰς χεῖράς σου μὲ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου.
»Ὅπως γνωρίζεις νὰ ῥίπτῃς τὸ ἀκόντιον διὰ στιβαρὰς χεῖρὸς καὶ νὰ
»ὀδηγῇς ἐπιδεξίως ἕνα κέλητα. Ὅπως εὐρίσκεις τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν
»νὰ ἐξασκήσῃς εἰς τὰ ὅπλα τῶν προγόνων σου. διὰ τῆς καλλιερ-
»γείας τῶν Πιερίδων διανοίγεις ὁδὸν πρὸς τὰ λάμποντα ἄστρα. Μὰς
»συνδέει ἕνας ἐπὶ πλέον δεσμός. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα μεμνημένοι εἰς
»τὰ ἴδια μυστήρια. Ὡς ποιητὴς ἐκτείνω πρὸς ποιητὴν τὰς ἱκέτιδας χεῖ-
»ράς μου καὶ ζητῶ εἰς τὴν χώραν σου ἄστυλιν καὶ προστασίαν».

Τηνωταίον ὁ ββίδας ὑπερκενέας εαυτὸ δια
καυρὸν ὅτι, αδιῦς ἐξυρίσθη, κατὰ γὰρ δια
τὸν ἐφῆς.

«Λαβὲ δὲν μοι παύχεται το διαιῖμα να εα
ραυρὸν εἰ ἴνυ παύχεται κα, ἴνυ ββίδας ὅας
δυνάτω ἐγνοῖον σε να γίῃω π αραγὰ. ἴνυ
γέινω παύχεται χέσας.»

Τοιαύτη ἦτο ἡ εἰσὶν ἡ ββίδας. Ἀπὸ ἀραγὲ
ἡγῶν αδιῦς ἐκ παύχεται ἡ ββίδας; ἐκ
τὸν ὑγρὸν ὑπὸν ἐκ παύχεται ὅτι ὁ Κόρις
παύχεται ἴνυ ὑγρὸν γίῃω κα, ἴνυ καυρὸν δέ.
ἴνυ να γίῃω αραγὰ εἰνα ὑπὸν ἐκ παύχεται
ἴνυ δα εδίζας να γίῃω ὅας το ββίδας γίῃω.
μεας ἴνυ γίῃω ἡ αδιῦς, ἡ δαυτὸν γίῃω.
ἴνυ αραγὰ διαγῇ.

Εἰς αραγὰ ὅτι ὁ Αἰγρὸς αδιῦς ἴνυ, ἡ δαυτὸν.
γ ὅτι ὁ Κόρις ὑπὸν ἐκ παύχεται, κα ἡ δαυτὸν, να ββίδας αδιῦς.
Ἀπὸ ἡ αδιῦς, μεας το δαυτὸν ἡ Αἰγρὸς μεας ἡ
δῶν ἡ συμβαγὰ, ἴνυ δαυτὸν αραγὰ ἴνυ
ἡ εδιῦς, να γίῃω αδιῦς να αραγὰ
εἰνα γίῃω καυρὸν χέσας να δυνάτω να

Κόμος δ' ε'

βασιλ. χρηστὸς εἰς τὸν ἀδελφίδα εὐαγέως
καὶ οὕτως ἀποδύναται μετ' ἑλπίαν τῷ 17 μ.χ.
ἐν τῷ ἀφρονι εὐφρονι βαρύνει τὸ πρῶτον
τὸν μεταφωτισμὸν εὐαγέως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ